

SOS SÝRIE

MILÍ PŘÁTELÉ,

dovolte mi, abych vás přivítal na humanitární benefici, jejíž výtěžek bude poskytnut na konto SOS Sýrie, které pro řešení humanitární krize v Sýrii zřídila společnost Člověk v tísni. Možná se ptáte, proč jsme v moři utrpení a pláče všech kontinentů zvolili zrovna pomoc Sýrii?

Kdysi jsem studentům zadal úkol, aby si připravili prezentaci o arabské kultuře a o islámu. S hrůzou jsem zjistil, že studenti chtějí prezentovat xenofobní film Geerta Wilderse - Fitna z r. 2008. S mnohem větší hrůzou jsem ovšem zjistil, že naše znalosti o islámu a arabském světě jsou ovlivňovány médií, která ve snaze uplatnění se na mediálním trhu vyhledávají akční a dramatické scény bojů a konfliktů a ve výsledku někdy dosti zkreslují naši představu o civilizacích a kulturách. Leckdy si ani neuvědomujeme, že žijeme v prapodivně pokřiveném obraze skutečností, který je dán tím, co se za skutečnost vydává.

Se studenty jsem vedl debatu, abych jim mnohá témata, která je zajímala, vysvětlil, a abych jim především vštípil univerzální poselství o tom, že živnou půdou netolerance a xenofobie je nevzdělanost, neschopnost kritického myšlení a z nich pramenící omezenost v rozhledu do složitého kraje jevů. Vyučuji na gymnáziu a velmi ctím myšlenku Jana Amose Komenského, jehož díly se mnozí ohánějí, ale málokdo je četl, že škola by měla být především DÍLNOU LIDSKOSTI. UVĚDOMIL jsem si, že je nutné udělat vše pro to, abych studenty vyvedl z tohoto pokřiveného labyrintu pomýlení v nazírání na arabskou kulturu a náboženství. Protože se domnívám, že poutník na cestě krajinou, je-li vnímavý, vstupuje do otevřené učebnice života různých kultur, sociálních vztahů, může poznávat rozličná náboženství, kulturní stereotypy apod., nabídl jsem studentům, že bychom se společně mohli do nějaké arabské země podívat. Z mnoha důvodů se cílem naší poznávací expedice stala Sýrie. O prázdninách v roce 2008 jsme zde pět týdnů putovali, na cestě jsme natočili dokumentární film, poznali jsme mnoho lidí, kteří nám na cestě pomáhali, ale především jsme až po uši byli namočení do učebnice života, kdy jsme si sami mohli dělat obrázek o tom, jak zde žijí obyčejní lidé.

Pokud vás někdo hostí, pokud v nějaké zemi prožijete delší čas a nasajete její vůně a ochutnáte její chutě, nemůžete danou zemi pustit jen tak ze zřetele vašich smyslů. Slyšíte-li jména měst, kterými jste kdysi projížděli a obdivovali jejich památky a která se nyní bombardují, čtete-li o utrpení lidí, kteří se na vás smáli a všemožně vám pomáhali a nyní živoří v utečeneckých táborech, ba přímo ve zničených městech, nemůžete zůstat neteční. Proto jsme se rozhodli alespoň malým dílem pomoci těm, kteří v Sýrii nyní pomoc potřebují. Hodnota pomoci člověku v nouzi je totiž univerzální hodnotou lidského ducha, základním principem humanismu, který se mimo jiné odráží i v náboženství islámu a křesťanství. Tam, kde Korán říká: „*Víš ty vůbec, co je to stezka vzhůru vedoucí? Otroka propuštění či v den hladu nakrmení sirotka příbuzného či chudáka nouzí trpícího, a také být z těch, kdož uvěřili a k neochvějnosti a soucitu se vzájemně nabádají,*“ (súra 90:13- 90:70) tam Bible pokračuje: „*Odkud vyšla ochota k pomoci, tam ať se pomoc také uskuteční. Každý ať dá podle toho, co má.*“ Korintským 8:11

Zdá se až trapné, že i v dnešní době jsou lidé, kteří nedokážou rozlišit vztah mezi politikou, která leckdy pro život člověka svízelné situace vytváří, a humanitární pomocí, kterou lidé postižení konflikty a katastrofami potřebují. Pomoc totiž potřebuje člověk v nouzi, a pokud se jakýkoli člověk v nouzi nalézá a my mu můžeme pomoci, potom bychom se neměli ohlížet na to, je-li malý, velký, černý, bílý, je-li to křesťan, hinduista či muslim. Jedině tak totiž můžeme osvědčit univerzální hodnotu našeho lidství, které je dáno našimi ctnostmi, které jsme ve prospěch ostatních schopni využít. Hodnota člověka totiž není dána jeho rasou, politickým přesvědčením, případně příslušností k takovému či makovému klubu.

Velice rád bych za celý přípravný tým benefice poděkoval Jiřímu Stručkovi, náměstkovi hejtmána pro oblast školství, sportu, kultury a cestovního ruchu Plzeňského kraje, jenž nad celou akcí převzal záštitu, které si velmi vážíme. Rád bych vyjádřil uznání všem studentům, kteří se na přípravě akce a její realizaci podíleli. Vám všem, kteří jste přišli naši benefici podpořit, přeji hřejivý pocit z pomoci člověku, který kdesi v dáli vaši pomoc jistě ocení. Velmi si vaši podpory vážím a děkuji vám za ni.

MGR. ANTONÍN KOLÁŘ

SK ASK ČR Klub cestovatelů Plzeň

EDITORIAL

Vážení a milí čtenáři,
bulletin, který právě třímáte v ruce, je výsledkem velkého pokusu. My, studenti mediálního semináře pod vedením Mgr. Antonína Koláře, jsme vytvořili jakýsi model skutečné redakce, abychom si vyzkoušeli, jaké to je vytvořit médium. Médium pokud možno objektivní, nestranné a faktograficky hodnotné. A řeknu vám, nebyla to žádná legrace. Ale i přes problémy v komunikaci se zpovídáními vystupujícími, mezi členy redakce i se svým vlastním literárním střevem, jsme – alespoň doufám – splnili všechny výše uvedené požadavky. To už ale posuďte sami na následujících stránkách, které jsou pomyslně rozděleny do čtyř sekcí. V té první se můžete seznámit s politicky nestranným zhodnocením situace v Sýrii a s podstatou humanitární pomoci. Druhá část se věnuje hostům, kteří dnes půjdou s kůží na trh a postaví se před vás na pódium. Ve třetí části najdete něco málo o naší alma mater, o Masarykově gymnáziu. Na závěr se můžete pobavit vašimi (ne)vědomostmi a zjistit, kdo má tento plátek na svědomí. Těm tímto děkuji za spolupráci a Vám přeji příjemné počteníčko!

Vaše šéfredaktorka,

Jana Piherová

Šéfredaktorka:

Jana Piherová

Editor:

Jan Janouch

Grafička:

Alžběta Jílková

Korektor:

Václav Šindelář

Fotografka:

Kateřina Kračmanová

Manažer tisku:

Tomáš Osvald

Redaktoři:

Anetta Bláhová

Thuy Doan

Anna Hubálková

Nikola Kalousová

Tereza Kolesárová

David Kouba

David Kroupa

Anna Kušičková

Barbora Milotová,

Jakub Petříček

Kateřina Vočadlová

Natálie Wanková

ÚČINKUJÍCÍ

4 PLASTIK TREMPs OF THÝ JUNIVERS

6 PUNK PRO DUŠI

7 PROJDĚTE BRANOU ILUZÍ

9 SCREAM FOR US PILSEN

10 BEZ OHLEDU NA VĚK

SÝRIE A MY

11 NEČEŠI O ČEŠÍCH

12 OČIMA UMĚLCE

13 SYŘANÉ JSOU ZA POMOC VDĚČNÍ

14 JÁ NESTŘÍLÍM DO LIDÍ

MY A SÝRIE

16 MOUKA, CHLÉB A TEPLÉ DEKY

17 SYRSKÁ CESTA

18 SÝRIE V OČÍCH „DOMORODCE“, STUDENTŮ A MÉDIÍ

19 SÝRIE AKTUÁLNĚ

MG

20 KLUB CESTOVATELŮ
MASARYKOVA GYMNÁZIA

21 ZAČNĚME U SEBE, NIC TO NESTOJÍ

22 EXHIBICIONISTA OD PŘÍRODY

23 JEDEN SVĚT. TEN NÁŠ

25 MÍRUMILOVNÝ ČASOPIS
S NEMILOSRDNÝM NÁZVEM

ZÁBAVA

26 O PARTĚ OČISTÁŘŮ
A MLČÍCÍ VAKCÍNĚ

27 OSMISMĚRKA

Mediální seminář 2013

FOTO: THE TRAMPS

Klasika na čtyři doby v mladistvějším kabátku.

PLASTIK TREMPs OF THÝ JUNIVERS

Anna Hubálková

The Tramps je mladá studentská začínající hudební skupina složená ze šesti členů (5 muzikantů + manažerka). Mikrofonu se chopil student Masarykova gymnázia Lukáš Jindra, který spolu s Jakubem „Kawkou“ Kavalírem hraje též na kytaru. Na basovou kytaru hraje Martin „Plešatej“ Havlík, na bicí nástroje Michal Horák a pátou členkou je klávesistka Jana Egrtová. Manažerkou a zároveň sponzorem této kapely je Lenka Motlová. Věk začínajících muzikantů se pohybuje mezi 14 a 18 roky.

Za skupinu The Tramps odpovídá zpěvák a kytarista Lukáš Jindra:

Dnes vás uslyšíme hrát, prozradte, co vlastně hrajete za hudební styl?

Styl našich skadeb by se dal přiřadit k rocku a psychedelickému rocku. Nemáme však rádi škatulkování, proto nelze styl naší hudby zcela specifikovat. Většina textů je na motivy utrpení, ponuré atmosféry a stinných stránek života, které začínají převládat u stále většího počtu lidí. Jsou to texty obsahující problém, kritiku, ponaučení a v neposlední řadě zakódovaný vzkaz. Dále zpíváme o tenké hranici mezi ži-

votem a smrtí a existenciálních otázkách, tvoříme expresionistickou poezii. Smrt, temnota a další filozofické otázky s tím související, i to tvoří náplň většiny našich písní. Dalo by se říci, že ve většině případů se jedná o rockové balady a zpívanou poezii. A v neposlední řadě jsou to klasické rockové skladby pro pobavení na zábavu.

Kdo u vás píše texty a kdo se stará o hudbu?

Texty píše já a hudbu skládáme jednotlivě, nebo spolu, já a Kuba. Každý chce hnát styl kapely trochu jiným směrem, takže hrajeme vše, aby byly všechny strany spokojené, snažím se vyhovět všem. Ale v srdci jsme rockeři a věční tuláci, kteří hledají, akorát ještě neví co.

Máte nějaký hudební vzor?

Naše hudební vzory se různí s ohledem na každého člena kapely. Všechny nás spojuje obdiv k velkým rockovým a metalovým kapelám, jako jsou AC/DC, Metallica, Iron Maiden, Guns N' Roses, Black Sabbath apod. Dále také česká rocková, punková a metalová klasika, například Olympic, Katapult, Arakain, Tři sestry, Visací zámek...

Jak jste se dali dohromady?

To bylo vcelku jednoduché. Já, Michal, Kuba a Martin jsme tehdy hráli již nějaký čas v kapele Error 55 spolu s hudebníkem a naším skvělým kamarádem Davidem „Fazym“ Hausmanem. Šlo o banální problém. Já a Kuba jsme přišli s rozumným návrhem, že do tehdejšího repertoáru kapely Error 55 zařadíme i nějaké převzaté skladby, abychom se na nich sešli. S tím ale Fazy nesouhlasil. Tak jsme se sešli v hospodě, slovo dalo slovo a na světě byla kapela The Tramps.

Jak dlouho už s kapelou vystupujete?

S touto kapelou hrajeme zatím krátce, ale hodně do ní vkládáme a také si od ní hodně slibujeme. Veřejně vystupujeme teprve od listopadu 2012, tj. dva měsíce od vzniku kapely.

Máte nějaký cíl, kterého byste chtěli v rámci hudby dosáhnout?

Naše cíle jsou velmi vysoké. Chceme dosáhnout až tam, kam to jen půjde. Jako každé mladé rockové kapely je i ten náš sen vyprodaná hala a spousta fanoušků. Hudbu tvoříme, abychom člověka na něco upozornili, abychom něco lidem vzkázali. Všude kolem nás se dějí různé, ať už špatné, nebo dobré věci. My na ně musíme reagovat, to je povinnost všech muzikantů.

A teď už konkrétně k dnešní akci SOS Sýrie. Co říkáte na nápad zapojení MG do humanitární benefice?

Rádi tuto ideu podpoříme, jelikož škola je instituce, kde se vzdělávají generace po generaci. Student by měl mít s jistotou všeobecný přehled o dění kolem sebe, a to by mu nemělo být lhostejným. Aktivním zapojením studentů do humanitních aktivit rozšiřujeme jeho obzory, tvořivost a celkové vzdělání. Nehledě na to, podle nás se jedná o podporu dobré věci, která do programu zapojí mnoho studentů v oblasti praktických a velmi užitečných aktivit. Jsme rádi, že můžeme být součástí této benefice a plně ji podporujeme.

Vychází vaše účast na této akci z vaší vlastní iniciativy, nebo jste byli o vystoupení požádáni? Pokud jste byli požádáni, váhali jste dlouho, anebo jste si rovnou řekli, že do toho jdete?

Byli jsme o účast s předstihem požádáni ještě v době, kdy jsme o ní moc nevěděli. Ani chvíli jsme neváhali a ihned přislíbili účast. Je to pro nás určitá forma zadostiučinění.

Víte něco bližšího o válečném konfliktu v Sýrii, nebo se o něm prostřednictvím této benefiční akce dozvídáte poprvé?

Pravidelně sledujeme zprávy, tudíž jisté povědomí máme a zhruba tušíme, v jakém duchu se benefice ponese. Rádi

si však na samotné benefici necháme rozšířit obzory a rádi se do ní aktivně zapojíme. Co se týče války obecně, hodně z našich textů se snaží přiblížit posluchači zvěrstva a jejich negativní důsledky na lidskost, životní standard apod. Při psaní těchto textů si neberu servítky, člověk by měl být s válkou seznámen v té nejtvrdší podobě, aby se předešlo samotným konfliktům. Písně o válce mají člověka informovat a poučit. Každá válka je špatná a bohužel ji nejvíce odnesou právě ti, co si to nezaslouží.

Máte nějaký vztah k islámu? Popřípadě alespoň nějaké základní informace o islámu?

K samotnému islámu osobní vztah nemáme. Ale jsme všeobecně vzdělaní v této oblasti, právě díky školám, které navštěvujeme. Podle našeho názoru je islám v ryzí podobě, jak je psáno v Koránu, mírumilovné náboženství, ve kterém je účelem sjednotit lid s určitým smýšlením, názory a životním přesvědčením.

A váš vztah k Arabům? Znáte např. nějakého Araba osobně, znáte nějaké jejich zvyky a tradice?

Budu-li mluvit za kapelu, tak moc zkušeností s arabskou kulturou nemáme, ale shodujeme se, že historie této civilizace a kultury je velmi zajímavá. Když budu mluvit sám za sebe, tak moje první a zatím jediná větší zkušenost s touto kulturou byla na dovolené v Tunisku, kde je určitá část obyvatel právě arabského původu. Velmi jsem si oblíbil tamní kuchyni a lidé byli velmi milí, vstřícní a pohostinní.

Znáte například nějaká arabská jídla? A měli jste tu „čest“ nějaké ochutnat?

Konkrétní jídla žádná neznám. Jedl jsem velblouda a chutnal jako vepřový řízek. Ale Jana měla kuskus, je-li to tedy původní arabské jídlo. Prý byl dobrý. A kdo by neznal chutný a dobrý kebab.

Myslíte si, že mají sbírky a benefiční akce tohoto typu smysl?

Určitě mají. Když je snaha, vůle a dobrá myšlenka, je možné vše, meze se nekladou. I kdyby tato sbírka neměla smysl finanční, tak může těžit úspěch z důvodů informativních a výchovně-morálních.

A víte vůbec, na co přesně půjde výtěžek z této benefiční akce?

Na podporu lidí, kteří jsou sužováni válkou a jsou tím omezeni, či dokonce utlačována jejich práva a sociální, biologické a další potřeby, které jsou se samotnou lidskostí spojeny. Přejeme hodně štěstí lidem, kteří se o takové akce starají, pořádají sbírky, nebo se na nich jen podílí. Ať mají hodně zdarů.

PUNK PRO DUŠI

Nepojmenovatelný styl

Kateřina Vočadlová

Jak řekl Platón: „Hudba a rytmus nacházejí cestu k ne-
skrytějším místům duše.“ - tak bych představila skupinu
Duše-v-ní, jejíž vystoupení je jedním z bodů dnešního
programu. Zakládající duševnou členkou je Petra Týnovská,
devatenáctiletá studentka psychologie, která je navíc
absolventkou Masarykova gymnázia. Pro hru na kytaru se
nadhla před šesti lety, když poznala kytaristu Vojtu Linku
(současného člena skupiny) a rozhodla se, že se sama naučí
na ni hrát. Postupně začala psát své vlastní písně o životě,
vztazích, víře, lásce a o škole, kterými vyjadřovala své po-
city a vyzpívávala se z nich. Svůj repertoár v Plzni předsta-
vila například v kulturní kavárně Jablůň nebo v Nebeské
čajovně, kde také pracuje. Skladby jsou osobité, zpěv nabi-
tý emocemi a velmi procítěný. Před dvěma lety se k Petře
přidali další dva členové, a přestože stále často vystupuje
sama, Duše-v-ní jsou kompletní v sestavě: Petra Týnovská
– kytara, zpěv, Vojtěch Linka – kytara, baskytara a Jáchym
Váně – bongo, saxofon.

**Hned zpočátku jsem byla Pétou upozorněna, že se sami
nepovažují za klasickou kapelu.**

Před dvěma lety jsme spolu jen tak hráli a napadlo nás, že
bychom spolu mohli hrát častěji. Bohužel ale nemáme čas
na zkoušení.

Jak vznikl název Duše-v-ní?

Dříve jsme vystupovali jen pod mým jménem, třeba Pet-
ra Týnovská a spol., ale chtěla jsem raději nějaký společný
název. Je to vlastně dvojsmysl, Duše v ní a Duševní. Jednak
jsme tam všichni taková psychouši (směje se), jednak naše
písníčky vyjadřují vnitřní autentické pocity.

Texty si vymýšlíš sama.. Zpíváš i anglicky?

Píšu o svých pocitech vždy, když to na mě přijde. Anglicky
zpívám asi jen jednu písničku, „Make down“ je vlastně čes-
ká, jen má anglický název. Říkáme jí také „Mejkapka“.

A jaký hrajete žánr?

My tomu říkáme folk punk, ale úplně přesně náš styl po-
jmenovat nedokážu, což mě mrzí.

**Kde vás můžeme vidět hrát? Účinkujete často na bene-
ficičních akcích?**

Na takové benefiční akci vystupujeme poprvé. Občas hra-
jeme v Nebeské čajovně nebo v Jabloni, hrajeme hudbu, na
kterou se příliš nedá pařit. Moc jsme si ale užili Holostok
(hudební a divadelní festival v Holostřevěch).

**Na Masarykově gymnáziu jsi také chodila na mediální
seminář, který se na akci výrazně podílel. Jaký má podle
tebe přínos výuky médií a co si myslíš o práci Antonína
Koláře na škole?**

Mediální seminář mě moc bavil, myslím, že díky němu
více vnímám média kolem sebe, jsem více informovaná
a také mi to pomohlo s hudební tvorbou. Pana učitele Ko-
láře obdivuji za to, co pro studenty dělá, kromě mediálního
semináře také Klub cestovatelů a spoustu jiných akcí. Vklá-
dá do toho sebe.

Dnes se můžeme těšit na Petru s Vojtou, tentokrát s akus-
tickou kytarou. Z písní zazní například *Narozeninová*, *Dej
mi sílu*, *Mejkapka* nebo *God be with us*. Duše-v-ní jsou
mladí, neokoukaní a osobití muzikanti, jako zaneprázdně-
ní studenti se příliš často na veřejnosti neprezentují, a tak
byste si jejich vystoupení neměli nechat ujít.

FOTO: GATE OF ILLUSION

Tvrdáci, co mají rádi kamení

PROJDĚTE BRANOU ILUZÍ

Tereza Kolesárová

Heavy metalová kapela **Gate of Illusions** vznikla v roce 2008 iniciativou basáka Davida Kalaše a kytaristy Adama Šternera. Po delším hledání se k nim přidali i kytarista a zpěvák Marek Opatrný a bubeník Jakub Petříček. V této sestavě kapela odehrála již spousty koncertů, a dokonce se dostali až do čtvrtfinále v soutěži Skutečná liga. O akci SOS Sýrie se kapela dozvěděla od svého bubeníka Kuby, který navštěvuje Masarykovo gymnázium v Plzni a na přípravě akce se také podílí.

Koho a jak napadl název Gate of Illusions?

Marek: V úplných začátcích jsem v kapele ještě nebyl, ale s největší pravděpodobností byl název nápadem basáka Davida.

David: Nápad to byl můj. V době založení jsem hodně vzhlížel ke kapele Arakain a jedna z jejich písniček se jmenuje Brána iluzí. Já název pouze převedl do angličtiny.

Kde, v jakých prostorách vystupujete nejčastěji?

Marek: Asi nejčastěji jsme vystupovali v klubu Kasíno v Rokycanech, odkud pocházíme. Tam jsme již nějakých deset koncertů odehráli. Mimo to hrajeme občas v Plzni a jejím okolí. Rádi bychom se podívali i do jiných krajů, ale zatím se nám to příliš nedaří.

David: Souhlasím s tím, co napsal Marek, většina našich koncertů se odehrála na území Plzeňského kraje a jen výji-

mečně jsme vycestovali za tyto hranice. Na plnohodnotný koncert vlastně jen jednou.

Kdo má u vás odpovědnost za „nový songy“?

Marek: Nemáme nijak určenou „odpovědnost“ za skladby. Občas někdo přijde s nějakým nápadem, občas se jedná o kolektivní práci ve zkušebně. Osobně je pro mě důležité mít nějakou inspiraci, dění kolem mě a podobně. Pak to jde samo. Co se týče textů, ty si píšu všechny sám. Je pro mě lepší zpívat o něčem, co vychází z mého nitra, často jsou texty plné osobních dojmů a pocitů.

David: Většinou se každý snaží něco přinést, ale málokdy vymyslí sám něco kloudného. V podstatě se všechno kuje společně ve zkušebně, ale největší podíl na tom má asi kytarista Marek a Adam.

Jaké máte plány do budoucna, chtěli byste pořádat větší koncerty a nějak se více proslavit?

Marek: V první řadě se chystáme v brzké době nahrávat naše první EP, které bude obsahovat čtyři skladby. Nahráváme jej u pana Morbivoda (Stíny plamenů, Trollech, Umbrtka, War for War, ...). Až bude EP hotové, rádi bychom jej podpořili samozřejmě také koncertně. Rád bych poslal také několik výlisků do různých internetových hudebních magazínů, abychom získali co největší množství názorů.

Mým snem je nějaké to menší turné po republice, snad se to někdy povede. Určitě bychom se rádi dostali do povědomí lidí, ale proslavit se je asi silné slovo. Mým hlavním cílem je hrát to, co mě baví, a asi se budeme muset smířit s tím, že metalová hudba není úplně v kurzu a že zatím nemáme takové kvality, abychom byli schopni oslovit větší množství lidí. Hlavní je na sobě nepřestávat pracovat a mít snahu.

David: Opět jsem stejného názoru a jen doplním, že bychom chtěli v letošním roce pořádat už 4. ročník Diabolical festu. Rok od roku se snažíme domluvit atraktivnější vystupující, samozřejmě v rámci našich finančních možností. Datum není momentálně stanoveno, ale pokud budete sledovat naše bandzone stránky, určitě se termín objeví.

Jaký máte vztah k Arabům a islámu?

Marek: Těžko mít nějaký osobní vztah. Nepotkal jsem se osobně s žádným Arabem. Můj vztah je spíše takový, že sleduji zprávy a dění ve světě, včetně arabských zemí. Co se týče islámu, musím se přiznat, že nejsem příznivcem náboženství obecně, a to hlavně proto, že je často důvodem k občanským válkám a nepokojům, což rozhodně nebyl původní záměr. Zároveň v náboženství často marně hledám nějaký náznak tolerance. Ale to je jen můj osobní názor, nikomu jeho víru neberu.

David: K náboženství jsem já, ani nikdo z mého okolí, nebyl nikdy veden, takže abych řekl pravdu, o islámu toho moc nevím. Nebo alespoň ne tolik, kolik bych potřeboval vědět, abych mohl vyřknout nějaké objektivní soudy. Vztah mám tedy stejný jako k jakémukoliv jinému vyznání.

Proč jste se rozhodli této akci účastnit?

Marek: S nápadem účastnit se této benefice přišel bubeník Kuba, který se na ní zároveň podílí. Proč ne-

podpořit věc, která může být prospěšná? Navíc i pro nás je to možností představit se širšímu spektru lidí. **David:** Šance podpořit a zviditelnit se. Přece jen nemáme tolik koncertů, kolik bychom chtěli mít a každého vystoupení si ceníme. Není co řešit, je-li navíc vyjádřením podpory pro dobrou věc.

"Naším snem je nějaké to menší turné po republice, snad se to někdy povede. Hlavní je na sobě nepřestávat pracovat a mít snahu."

Co vaši fanoušci, myslíte si, že byste měli úspěch i u syrských posluchačů?

Marek: Zajímavá otázka. Myslím, že není možné generalizovat hudební vkus podle národnosti. Úspěch je asi silné slovo, ale třeba by se i naše hudba mohla někomu v Sýrii zalíbit. Stejně jako se u nás může někomu líbit syrská hudba. Metaloví fanoušci asi nemají v Sýrii příliš velké zastoupení, na druhou stranu vím o několika metalových kapelách, které ze Sýrie pocházejí, často black nebo death metalové kapely, což jsou asi nejtvrďší subžánry metalu.

David: Možná bychom syrské fanoušky spočítali na prstech jedné ruky, možná určitě (smích). Ne, tak snad bychom oslovili i někoho v Sýrii.

TRIOB

Kateřina Vočadlová

I milovníci vážné hudby si dnes přijdou na své. O příjemný hudební zážitek se postarají studenti Masarykova gymnázia – Alžběta Baldová (klarinet), Michal Ronovský (klavír) a Barbora Langmajerová (housle). Všichni tři chodí do stejné třídy, septimy B, dnes je to ale poprvé, co vystupují spolu jako komorní soubor **TRIOB**. Účastí na dnešní benefici by dali mimo jiné rádi najevo, že nejsou lhostejní k tomu, co se v Sýrii děje, a chtějí alespoň tímto způsobem pomoci. „Myslím, že společnost je o dění ve světě nedostatečně informována. Zprávy podávané médiu mohou být navíc neobjektivní, nebo dokonce fiktivní. Na této akci se lidé mohou dozvědět skutečná fakta týkající se Sýrie,“ říká klavírista Michal. Mladí hudebníci zahrají třetí větu Sere-nády od německého hudebního skladatele Waldemara von Baussnera.

SCREAM FOR US PILSEN!

FOTO: EARTHCORE

Anetta Bláhová

Hodně jsme se zlepšili, bude to nářez.

Earthcore – jméno, které si jistě zapamatuje každý fanoušek heavy/trash metalu. Tato plzeňská skupina hrající převážně v tvrdším odvětví hudby vznikla v Plzni a v původní sestavě úspěšně působí již od roku 2011. Masarykovo gymnázium může být hrdé, že právě tři z jeho studentů v kapele Earthcore účinkují. Jsou jimi: Jan Vainer (sólová kytara), Michal Ronovský (zpěv) a Martin Buňata (rytmická kytara). Chlapeckou pěticí poté doplňuje student Střední průmyslové školy stavební Ondřej Bártík (bicí) a student Gymnázia Ludka Pika Tomáš Buňata (baskytara). Jako většina začínajících kapel má i Earthcore ve svém repertoáru několik převzatých písní, mezi které patří mj. i největší hity skupiny Foo Fighters nebo Iron Maiden. Troufnou si však i na vlastní tvorbu. Mezi jejich nejznámější původní hity patří Dubínek a Sailor. Několik otázek mi za kapelu zodpověděl Honza Vainer.

Jak vznikla kapela Earthcore?

Iniciátorem jsem byl já, s Tomášem jsme o kapele uvažovali již dříve, šlo pouze o to sehnat další fajn členy a ucházející zkušebnu.

Kdo byl autorem názvu „Earthcore“?

Autorem názvu byl buď Martin, nebo Michal, asi ale jen tak ne zjistíme, kdo z nich má na jméně větší podíl.

Jaké jsou vaše společné plány do budoucna?

Vytvářet vlastní písničky, navštívit nahrávací studio, vystu-

povat na koncertech a hlavně se při tom dobře bavit. To bude asi nejbližší budoucnost.

Povězte něco o vašem největším dosavadním úspěchu...

Těžko říct, já osobně za největší úspěch považuji to, že kapela i přes různé nesnáze stále hraje.

Vidíte rozdíly mezi stavem kapely na začátku a tím nynějším?

Hodně jsme se zlepšili, co se techniky týče, obzvláště Michal a Martin udělali velký skok dopředu. Hrajeme v lepší zkušebně na lepší aparáty a celkově jsme lépe sehraní. Také máme častěji zkoušky.

Proč jste souhlasili s účastí na benefičním koncertu pro Sýrii?

Protože je to skvělá příležitost ke zviditelnění kapely, zároveň si vždy rádi někde zahrajeme.

Co víte o Sýrii?

V Sýrii bohužel nikdo z nás nebyl, takže víme převážně to, co nám poskytují média, a to, co se dá dočíst na Wikipedii. Vůči Islámu a Arabům nechováme negativní pocity, jejich kultura je stejně tak bohatá jako ta naše.

Skupina Earthcore je též bodem dnešního bohatého programu. Neváhejte tedy a dopřejte si trochu nefalšované tvrdé plzeňské muziky. Metalu zdar!

BEZ OHLEDU NA VĚK

Nikola Kalousová

Naším snem je slyšet naši písničku v rádiu, dostat se do finále Múzy a potrápit konkurenty, hrát hudbu, která baví nás i posluchače," vzkazují členové z kapely **Crossing the Fire**.

Tato kapela se dala dohromady sice nedávno, ale o to víc se snaží si svůj sen splnit. Na zkouškách panuje dobrá nálada, vtipy takřka létají vzduchem. Vzhledem k tomu, že rádi experimentují, není jejich žánr striktně daný. Nejvíce ale tíhnou ke směru zvanému crossover, což znamená tvrdší rockový styl, který se hodně nechává vést melodickou linkou, jak mi ochotně vysvětlil frontman kapely Jan Kaleja.

Honza Kaleja (přezdíváný „Morf“) a Filip Silovský (student maturitního ročníku Masarykova gymnázia) spolu již spolupracovali v kapele „January's“, věděli tedy, co od sebe čekat. Chvilí měli pauzu, nehráli, ale chtít ukázat svůj um světu je přemohl. „Morf“ jednoho dne potkal na ulici Karla Englmaiera, kterého již znal z loňského ročníku soutěže Múza. Oslovil ho a díky tomu, že se Karlovi také rozpadla kapela, se dali dohromady. Už chyběl jen baskytarista. Toho vybrali přes inzerát. Věkové rozpětí této skupiny je velice rozmanité. Najdeme zde členy od 15 do 40 let. I přes věkovou bariéru si ale skvěle rozumí. Zkoušejí spolu 1-2x týdně podle toho, jak zrovna „Morf“ může. Zpívá totiž v Divadle J. K. Tyla v Plzni, působí zde již 11 let. Do Plzně ho přivedla pouhá náhoda, do té doby působil v jednom z pražských divadel. A jak se frontman snaží zajistit kázeň na zkouškách? Jednoduše! Uděluje černé puntíky, které mají ostatní členy mo-

FOTO: FILIP SILOVSKÝ

tivovat. Nápad mu vnucky vzpomínky ze základní školy, kde těchto puntíků nasbíral celou řádku.

Navštívila jsem zkoušku kapely a řeknu vám - byl to ale nářez! A tohle na sebe praskli:

Filipe, jsi v maturitním ročníku. Uvažuješ tedy o tom, že bys dále studoval vysokou školu, která je zaměřena na hudbu?

Filip: Muzice bych se dál rád věnoval, ale zatím si nedokážu představit, jak to skloubím se studiem vysoké školy.

Nebude tedy hudebního zaměření?

Filip: Ne, zřejmě bude technického zaměření, a bohužel ne v Plzni.

Stone, jak tě vlastně napadlo podat si inzerát?

Stone: Už dlouho jsem si chtěl zahrát s „pořádnou“ kapelou, ne jen doma. Tak jsem napsal inzerát na internet. Asi měsíc se nikdo neozval, pomalu jsem na to už zapomněl. Ale pak mi napsal Honza, přišel jsem na zkoušku, a tak nějak už zůstal.

Je ti 15 let. Co na práci v kapele říkají tvoji rodiče?

Nejdeš na zkoušku? Dostaneš puntík!

Stone: Rodiče mě dost podporují a jsou rádi, že jsem se uchýlil.

Kluci, jak vznikl váš název?

Morf: náš název vznikl jako úplná náhoda. Napadlo to Karla.

Karel: Jednoduše jsem nadhodil Crossing the Fire, což znamená přes oheň. Myslel jsem, že by se to mohlo nejvíce podobat naší hudbě. No, a klukům se to líbilo.

Má na vás válčení v Sýrii nějaký dopad?

Morf: Nemá. Možná jen po psychické stránce. Fyzicky je tato země příliš daleko.

Jaký je váš názor na benefiční koncerty, jako je ten dnešní?

Morf: Hraní na takovýchto akcích bereme jako možnost podpořit dobrou věc. Přestože nemůžeme pomoci přímo v Sýrii, rádi pomůžeme alespoň takhle na dálku maličkostí - naším vystoupením na koncertě.

Tuto nově vzniklou kapelu můžete slyšet třeba 14. 2. 2013 v Divadle pod lampou, kde kluci vystoupí na tradiční soutěži Múza.

NEČEŠI O ČEŠÍCH

Anna Kušičková

Globalizace přinesla do životů českých obyvatel značnou různorodost a rozrůstající se multikulturní scéna nás, ostatně stejně jako celý západní svět, již pohltila natolik, že potkat exoticky vyhlížející osobu dnes už není ničím výjimečným. Ba naopak – kontakt s lidmi cizího původu se stal součástí našeho každodenního žití do takové míry, že nás to až může začít nudit. Osudy, často strastiplné cesty plné bariér, zážitky a životní příběhy cizinců by nás měly ale neustále v jistých směrech inspirovat. Jsou totiž nedocenitelným zdrojem síly a moudrosti. Čerpat lze nejen neuvěřitelné množství energie pramenící z odlišného náhledu na svět a kultury. Názory cizinců jsou mimo jiné nutné k sebereflexi českého národa a k jeho následnému rozvoji. Nepřímo odráží to, jaká „ta naše povaha česká“ je.

Jak tedy vnímají sami přistěhovalci život v České republice? A dají se vlastně tací, jako je například Syřan Charif Bahbouh, stále pokládat za cizince? I přesto, že v zemi strávili podstatnou část svých životů, založili zde rodiny, neustále obohacují vlastní kulturu, vybudovali kariéru a leckdy ovládají náš rodný jazyk s větší elegancí než Češi samotní? Setkávají se stále s nepochopením a odsouzením, či udělala společnost takový krok kupředu, že jsou přijímáni s otevřenou náručí?

Určit přesný počet Syřanů, kteří, ať už z jakéhokoliv důvodu, opustili rodnou zemi, urazili přes tři tisíce kilometrů na západ a našli zázemí v České republice, je úkol téměř nemožný. Ačkoliv se uvádí, že v českých luzích a hájích žije okolo tří set obyvatel syrského původu, rozhodně nemůžeme toto číslo brát jako konečné. Dr. Charif Bahbouh je jedním z nich a pomáhá svým vyprávěním odhalit jak taje syrské národy a vlastního životního příběhu, tak přiblížit vnímání české mentality okolím.

Soudě dle jazykových znalostí by si málokdo troufal tvrdit, že se nejedná o Čecha – on sám však skromně tvrdí, jako většina cizinců, že ani po desítkách let strávených v České republice není jeho čeština dokonalá. „Učím se celý život a je to nekonečné. Stále dělám chyby a mám přízvuk, z něhož každý pozná, že jsem cizinec.“

Charif Bahbouh v osmnácti letech překročil české hranice, od té doby zde žije, a dokonce založil v Praze vlastní nakladatelství orientované na arabskou literaturu, které se těší po 23 letech existence úspěchu 200 vytištěných titulů. „V Sýrii jsem nikdy neměl příležitost zkoušet se uplatnit, ale myslím si, že bych tam dělal zase něco podobného.

Ostatně můj švagr v Sýrii, Husein al-Oudat, manžel mé sestry, je známým publicistou a má své nakladatelství al-Ahali. Asi jsme nějak knížkami postižená rodina!“ popisuje Bahbouh.

Narodil se v Nabku (Sýrie), momentálně žije v Praze spolu se svou rodinou. Vystudoval filologii se zaměřením na češtinu, arabštinu a ruštinu. V devadesátém roce založil nakladatelství Dar Ibn Rushd, které od roku 1991 zásobí Čechy literaturou zaměřenou na Orient. On sám publikuje, vydal například: *10+1 arabská pohádka*, *Sýrie*, *Libye*, *Čeština pro araby*. Mimo jiné působil v Orientálním ústavu ČSAV a živil se jako tlumočník a překladatel. Jeho láska a úctyhodný cit k jazykům je ostatně znát jak z téměř čtyřicetiletého působení na Státní jazykové škole v Praze, kde až do svého důchodu vyučoval, tak z jeho zájmů. „Láká mne nacházet původy různých českých slov. Je to jako detektivka. Často otevírám etymologický slovník a těší mne,

Láká mne nacházet původy různých českých slov. Je to jako detektivka.

Dr. Charif Bahbouh

když najdu nějaké běžné české slovo, jehož původ je buď arabský, nebo turecký a lidé to už dnes ani nevnímají. Stále mne baví nalézat historické, kulturní a jazykové spojitosti mezi arabským a českým světem. Nějak si tím asi přibližují svou domovinu a sounáležitost s ní.“

I přes výrazné rozdíly mezi syrskou a českou povahou a některé negativní reakce na jeho syrský původ má pan Bahbouh k Čechům kladný vztah, a i Syřané z jeho okolí, jak sám uvádí, vzpomínají na Českou republiku pozitivně. Odmítavé či rasistické narážky si vysvětluje tak, že se zkrátka v každé zemi najde někdo, kdo se do cizinců bude navážet. Xenofobie není totiž, jak je vidno, zdaleka tak problémem národa, jako spíše civilizace.

Jaký obrázek o Čechách cizinci mají a v čem tkví hlavní odlišnosti dvou národů? „Z mého vlastního pohledu jsou Syřané oproti Čechům vstřícnější a otevřenější k cizincům, mají opravdovou radost z každého setkání. Jsou pohostinnější, a pokud je právě nic netrápí, jsou i všeobecně usměvavější. Jsou také temperamentnější i divočejší, to se ostatně, jak známo, týká všech jižnějších národů,“ uvádí Bahbouh a dodává, jestli to „náhodou“ není způsobeno sluncem.

Fakt, že jsou Syřané schopni mnohem víc se otevřít, potvrzuje i žena, Lenka al Hamwi, která se za Syřana před několika lety provdala a Sýrii na vlastní kůži poznala. „Také je v Sýrii daleko větší úcta ke starším lidem a ti jsou i milejší.“

Na začátku článku bylo zmíněno, že názory cizinců mohou sloužit jako motivace. Nemělo by být impulsem to, že často působí Češi jako národ zapšklý? Uzavřený? Proč tomu tak vlastně je? „Může to být částečně špatnými zkušenostmi z historie a také nezájmem poznat problematiku přistěhovalců,“ odpovídá paní al Hamwi. A já se s názorem ztotožňuji. Zajímejme se tedy víc. A třeba vysvitne i to zmiňované jižní slunce.

OČIMA UMĚLCE

Jana Piherová

Jak jste se dostal do České republiky a proč právě sem?

Ze srandy kamarádům říkám, že jsem si spletl letadlo. (smích) Ale pozval mě sem bratr, který tu žije. Měl jsem už po vojně a škole a byla to pro mě lákavá nabídka. Chtěl jsem vidět rozdíl mezi domnělou demokracií v Sýrii a tou pravou tady, v Evropě. Kdybych si měl zemi vybrat sám, asi bych jel do Francie nebo někam více na západ. Ale s pozváním od bratra jsem měl předem dané, kam pojedu. Českou republiku u nás v Sýrii moc lidí nezná, jediné snad kvůli křesťálu a dalším výrobkům.

Bylo pro Vás těžké si zde zvyknout?

Samozřejmě, ale měl jsem velkou výhodu, měl jsem tu bratra a další známé. Člověk se ale musí snažit sám, je nutné komunikovat i s Čechy a nezůstávat izolovaný v arabské komunitě.

Co je na společnosti v Sýrii lepší než v Čechách?

Rozhodně rodinné vtahy, rodina má velký význam a drží víc pohromadě. Když má někdo problémy, navzájem si pomáhají. V České republice se rodiče často rozvádějí nebo spolu nežijí, a to má na děti špatný vliv. Nejvíce je to vidět na výchově, kde jedna část rodičovského páru chybí a neplní svou funkci. Také má dítě nedostatek citů, když má jen jednoho rodiče. Následky si pak nesou až do dospělosti, lidé se stávají sobeckými.

A co je naopak lepší u nás?

Je tu moderní společnost, volnost v umění a projevu. Člověk tu má více možností seberealizace. Také se mi u vás moc líbí příroda, je krásná.

A jak je to s uměním? Zažil jste uměleckou školu v Damašku i v Plzni. Je v nich nějaký rozdíl?

Určitě, hlavně co se týče různorodosti. V Čechách se používá mnohem více technických postupů, je tu i bohatší spektrum materiálů. Také jsou tu do školy studenti i učitelé více zapálení, je na nich vidět zájem.

Je umění v Sýrii nějak limitováno islámem?

Není, umění je volné, svobodné. Není nijak limitováno náboženstvím, tvoří se tam dokonce i akty. Jen jsme při jejich tvorbě v Sýrii neměli žádnou ženu modelem, zato tady jich máme k dispozici asi pět. (smích)

FOTO: BARA KLIMSZOVÁ

Jak jsem se dostal do čech? Spletl jsem si letadlo.

SAID ISMAIL

Je malíř, fotograf a grafik, pochází ze severovýchodní Sýrie. V Čechách žije už 13 let. Na fakultě umění v Damašku získal bakalářský titul, ten magisterský pak na Ústavu umění a designu v Plzni, v oboru Ilustrace a grafika. Momentálně je na volné noze. Jeho oblíbeným tématem jsou figury ve spojení s ornamenty. Se smíchem dodává, že ho samozřejmě více zajímá tělo ženské. Dnes můžete v sále vidět jeho diplomovou práci, Základní stavební prvky. Jde o zjednodušené detaily fasád plzeňských domů. Dále uslyšíte přednes básně z knihy Vlak smutku od Nizára Kabbáního, na které se pan Ismail podílel vytvořením fotografií. Ty zachycují lidské postavy ve spojení s písmeny arabské abecedy a latinky. A v neposlední řadě máte možnost prohlédnout si cyklus grafik, které byly vyrobeny speciálně pro ZČU a zdobí menzu. Vy si je můžete za symbolickou cenu zakoupit ve formátu A3 nebo jako záložku či pohlednici. Výtěžek půjde na konto SOS Sýrie společnosti Člověk v tísni.

Kde vidíte příčinu negativního názoru na Araby ve světě?

Hlavně v tom, že média neposkytují pravdivé informace o muslimech. Většinou proniknou zprávy jen o těch, kteří se muslimy nazývají a přitom se tak nechovají. To má špatný dopad na vnímání celé islámské a arabské společnosti.

Setkal jste se tady s nějakými nepříjemnými narážkami na Váš původ?

Mám málo takových negativních zkušeností, stát se to samozřejmě může. Je to ale stejné, jako když potkáte člověka z vaší země, se kterým si nerozumíte a nesednete jako

člověk. Prostě už se s ním nebudete dál bavit. Jinak mám přátele i mezi Čechy a mám s nimi moc dobrý vztah. Máte ještě nějaké příbuzné v Sýrii? Jak to tam vypadá? Ano, mám rodinu na severovýchodě země, odkud pocházím. Jsem s nimi v telefonickém kontaktu. Zatím se přímo tam neválcí, ale je to velmi nejistá situace. Nikdo neví, jestli to nepřijde třeba hned zítra.

Další díla tohoto nadějného umělce můžete najít v galerii na stránkách www.photoshop.com/users/mailobraz.

SYŘANÉ JSOU ZA POMOC VDĚČNÍ

Natálie Wanková

S paní Saadat Ramadánovou, syrskou novinářkou a spisovatelkou žijící v Plzni, o pohledu Syřanů pobývajících v České republice na současnou situaci v Sýrii, a také o Humanitární benefici SOS Sýrie Masarykova gymnázia. Paní Ramadánová udržuje kontakty se Sýrií, a mimo jiné pomáhá syrským pacientům léčeným v České republice.

Sdružují se v rámci Plzně nebo České republiky Syřané, kteří zde žijí, aby společně pomáhali svým krajanům v Sýrii? Nebo spíše pomáhají jako jednotlivci? Obojí. Jako jednotlivci a jako sdružení také. Například se snažíme pro naši vlast posílat léky a základní humanitární potřeby.

Liší se nějak pomoc od Syřana a od Čecha? Je něco, v čem česká pomoc chybí a v čem bychom si mohli nechat poradit?

Samozřejmě, že neliší. Každá pomocná ruka je dobrá a pro každého ze Syřanů jednoznačně přínosná. Problém ale upřímně vidím v médiích. Sýrie se v českých médiích objevuje značně méně, než v jakýchkoliv jiných světových médiích. O Sýrii se v českých médiích obecně mluví jako o zemi, kde jsou politické šarvátky, nikoli jako o zemi, kde lidé ztrácejí šanci přežít, ztrácejí své děti, blízké a příbuzné.

Jaký přístup mají Syřané k nabízené pomoci? Myslíte, že pro hrdost syrského národa je snazší přijmout pomoc od svých občanů žijících v Čechách?

Syřané se dlouho snažili, jak vy říkáte, „hrdě“ pomáhat sami sobě. Bohužel zásoby po nějaké době došly a Syřané byli tímto nuceni pomoc přijímat. Samozřejmě jsou komukoliv za pomoc vděční a myslím, že celoživotně zavázáni.

Funguje mezi českými Syřany a organizacemi, které pomáhají, nějaká spolupráce? Radí pomáhajícím Syřanům společnosti, jak uzpůsobovat pomoc, nebo naopak Syřané se svými zkušenostmi s národem radí společnostem? Existuje pár českých organizací, které se od začátku poli-

tických nepokojů v Sýrii snaží naší vlasti a lidem co nejvíce pomáhat (např. Člověk v tísni). Zasloužily se například o to, že se nám podařilo dostat do českých nemocnic několik zraněných, mezi kterými byly i děti. Těmto zraněným se většinou podařilo utéct ze Sýrie do vedlejších států, ze kterých bylo pro nás jednodušší je dostat do České republiky a poskytnout jim pomoc.

Kvůli režimu a občanské válce je pro mnoho organizací těžké se do státu dostat. Mají Syřané díky svým vazbám přístup do země jednodušší?

Jednodušší to rozhodně nemáme. To proto, že režim v Sýrii v současnosti rozhodně neumožňuje vstup do naší vlasti komukoliv, kdo má zájem přispět ke svržení režimu. Nejprístupnější je cesta přes turecké hranice. Organizace Člověk v tísni dokonce vytvořila v Turecku svou vlastní kancelář ve městě Aintab (Alrihaniyah), díky které mají uprchlíci ze Sýrie základní humanitární potřeby.

Vnímáte naši studentskou akci se záměrem vybrat nějaké peníze na pomoc Sýrii a dozvědět se o této zemi více jako přínosnou? Je něco, co byste nám chtěla vzkázat nebo poradit?

Jednoznačně ano. Jde hlavně o to, aby se co nejvíce lidí o Sýrii dozvědělo. Díky Vám bude o tamních problémech vědět mladá generace a studenti, lidé stejně staří jako ti, kteří se v Sýrii snaží ze všech sil dosáhnout svobody a žít v demokratickém státu, studovat a zároveň pracovat svobodně bez korupce a morální nadvlády státních zřízců. Chtěla bych Vám vzkázat jediné. Moc vám děkuji za vaši ochotu, za práci a za odhodlání, které naší zemi obětujete. Kdyby každý přemýšlel jako vy a snažil se jakýmkoliv způsobem pomoci, bylo by vše jednodušší. Velké dík patří i vašemu panu učiteli Antonínu Kolářovi. Doufám, že až se podaří Syřanům konečně dosáhnout svobody, navštívíte naší krásnou zemi. Budete všichni srdečně vítáni.

JÁ NESTŘÍLÍM DO LIDÍ

Thuy Doan

Youssef al Hamwi je mladý a sympatický Syřan, který žije v Plzni se svou českou manželkou, Lenkou al Hamwi. Seznámili se v Sýrii při jejím studiu arabštiny, nyní mají spolu dítě, na které mluví oběma jazyky a je také muslim po tátovi. Youssef zažil klidnou, bezválečnou Sýrii i hořké chvíle plné rasistických poznámek ze strany Čechů. Nejhorší je skutečnost, že je diskriminován ne kvůli sobě, ale kvůli svému původu a náboženství. Proč jsou někteří Češi taková vůči cizincům? Co je k tomu vede? Na to by vám neodpověděl nikdo lépe, než Youssef al Hamwi.

Jaký byl váš příchod do ČR?

Samotný příchod mě překvapil. Všechno proběhlo hladce, pán na letišti se podíval do pasu, pak na mě, a najednou už jsem byl tady. Bylo to před čtyřmi roky.

Co následovalo po letišti?

S Lenkou (manželkou) jsme začali bydlet v Plzni. Měl jsem tehdy tříměsíční vízum, tak jsme šli na cizineckou policii a požádal jsem o dlouhodobý, a poté o trvalý pobyt. Následoval nekonečný a hlavně pro oba velmi vyčerpávající boj o vízum a vůbec o to, aby nás uznali jako plnohodnotný manželský pár. Ono se totiž stává, že po (peněžní) dohodě si cizinec vezme Čecha jen kvůli vízu a po krátké době se rozvedou. U nás bylo ale zřejmé, že nic nepředstíráme, protože Lenka byla v té chvíli už těhotná.

Určitě jste mezitím musel shánět nějakou práci. Jaké

FOTO: LENKA AL HAMWI

Youssef a Lenka al Hamwi

byly vaše zkušenosti?

Všude, kam jsem chodil, mi řekli, že jsem Arab a k tomu ještě muslim a pro takového člověka tady není žádná práce. Ptali se mě, jestli nemám ukrytou bombu někde pod tričkem, nebo jestli zabíjím lidi. Já byl úplně v šoku! Říkal jsem si „Cože? To se Češi pomátli nebo co? To, že jsem Arab, znamená, že musím střílet do lidí?“. Ostatně ještě teď mi moji kolegové občas pokládají tyto otázky. Já už jsem si na to zvykl, neberu je jako rasistické poznámky, už mě to dost nudí.

A jak pokračoval proces žádání o trvalý pobyt?

Sledovali nás s Lenkou, jako bychom byli nějakí kriminálníci. Pořád u nás „čmuchali“ a chtěli se přesvědčit, jestli tam opravdu bydlíme spolu, jak vypadá náš byt, doslova tam pátrali po jakékoliv stopě, která by je přivedla k závěru, že celé naše manželství je jen podvod. Několikrát nás přivolali k výslechu na stanici, ten nejhorší trval neuvěřitelných 5 hodin, přitom jsme tam museli vláčet i malého s sebou. Vždycky nás rozdělili do dvou pokojů a ptali se nás třeba: na jaké straně postele spí ten druhý, jakou barvu má jeho/její kartáček, jestli si čteme na záchodě a další nesmysly. Jednou nás přepadla policie, zrovna když jsme koupali malého, a když to viděli, nějak nás už nechali na pokoji. Pořád jsme ale museli chodit na cizineckou policii. Máme toho už po krk, jak prostředí tam, tak i úředníci nás hodně dráždí a rozčilují.

Co pokládáte za nejhorší projev rasismu, se kterým jste se setkal v práci?

V poslední firmě, kde jsem pracoval 3 roky, jsem patřil skoro mezi nejlepší. Pořád mě chválili a povídali, že jsem šikovný a chytrý. Pak nastoupil nový šéf, byl rasista. Pořád jsem muslim, modlím se vždycky v pátek kolem poledne, ale tehdy jsem musel začít chodit na ranní směnu, tak jsem požádal nového šéfa, aby mě pustil vždycky na 2 hodiny z práce jen každý třetí pátek, abych se mohl modlit a ty hodiny bych nějak odpracoval přesčas. On se na mě kouknul a začal mi nadávat, že jsem v České republice a podle toho se mám chovat jako normální člověk a ne se modlit jako nějaký blbý muslim. Mou žádost ihned smetl ze stolu, tak jsem odpověděl, že končím. Druhý den mi přinesl papír, ať to podepíšu, že je to prý moje výpověď. Já česky sice rozumím, ale čtení mi dělá potíže, tak jsem to zkouknul a podepsal. Doma jsem to dal přečíst manželce a pochopil jsem, že mi podstrčil dohodu o ukončení práce, takže jsem přišel o veškeré odstupné. Byl to velký podraz!

Vyskytl se nějaký problém s vaším dítětem?

Ano, stát nám nechce dát přídavky na dítě, prý protože má za otce cizince, který pochází ze země třetího světa. Přitom když se na malého podíváte, je blondatý, má modré oči a je to Čech. Je tohle spravedlivé?

Co je podle vás důvod, proč se někteří Češi chovají rassisticky vůči cizincům?

Češi mají strach z nových věcí a lidí, bojí se změn. Neví o Sýrii vůbec nic. Neví, že je to bohatá, soběstačná země. Neví, že moje město, Damašek, bylo ještě před nedávnem, tedy až do vypuknutí války, zcela bezpečné, starobylé a překrásné místo i s moderními čtvrtěmi. Neví, že Syřané jsou natolik otevření a dobrosrdeční, že když byly válečné konflikty nebo problémy v sousedních státech, např. v Iráku, tak jsme nepostavili žádné stany, my jsme uvolnili vlastní domy, aby se tam mohli ubytovat uprchlí Iráčané. Lenka tam byla zrovna v té době a nemohla si pronajmout byt, všechny nájemy byly dražší kvůli tomu, že se tam naplavilo 3,5 milionů Iráčanů a 4 miliony Libanonců a Palestinců. Dostali práci, dostali ubytování, všechno. Patnáct let jsme dodávali vodu Jordánsku úplně zadarmo, protože ji neměli a stále nemají. Všem jsme pomohli a teď, když voláme o pomoc my, byť třeba jenom o jídlo, tak nikdo nic. To je sice hezké, že Turecko nám otevřelo hranice, ale to nestačí. Oni tam nechají malé děti umírat v patnácti centimetrové vrstvě sněhu na tureckých hranicích a Syřané tam bydlí ve stanech. Nejen Západ, ale i naši nejbližší sousedé, na nás kašlou a svět v nás vidí jen teroristy. Lidé se o nás zajímat nebudou a jim je to jedno. Přitom stačí, kdyby slyšeli jednotlivé příběhy běžných Syřanů o našem normálním, každodenním životě, a ne poslouchat ve zprávách, že dnes umřelo v Sýrii 180 lidí, mezi nimi 50 dětí, dalších 200 je zraněno a 70 zatčeno atd. Média s Čechy hrozně manipulují.

Co vás ještě zarazilo na české kultuře?

Jednou jsem jel v plné tramvaji a nastoupila těhotná žena. Nejbližší k ní seděl asi dvaadvacetiletý kluk, měl taková velká sluchátka a kýval hlavou sem tam. Deset minut jsem čekal, že se zvedne a pustí tu ženu, ale on se nepohnul. Nakonec jsem ho sám vytáhl z té židle. Tohle by si u nás mladí Syřané v životě nedovolili. Tam v autobuse pouští chlapi i ženy k židli, natož staré a těhotné. My jsme vychovaní tak, abychom se navzájem respektovali a chovali úctu ke starším. Já jsem jako mladý byl takový velký frajer a taky jsem dělal spoustu kravin, ale když jsem se viděl s babičkou, byl

"Když byly válečné konflikty v sousedních zemích, uvolnili jsme vlastní domy uprchlíkům. Všem jsme pomohli a teď, když voláme o pomoc my, byť třeba jenom o jídlo, tak nikdo nic."

Youseff al Hamwi

jsem zase ten její malý hodný chlapec. A ještě něco, musím říct, že tamější diskriminace žen je asi jako tady v ČR. Ženy chodí zahalené, protože chtějí, muži je k tomu nenutí. Doma i v práci jsou si skoro rovni. Křesťani a muslimové se navzájem tolerují.

Povězte mi, jakou představu mají naopak Syřané o České republice, a všeobecně o západním světě?

Syřané si myslí, že tady v ČR a Evropě je prostě bordel, že jsou tady lehké holky, které se s chlapem vyspí a druhý den mají zase nového a utrácejí miliony za nesmyslné kusy hadrů. Známe Evropu jen z hollywoodských filmů. A to samé platí o Čechách, nás znáte jen z trháků o terorismu.

Pojďme se bavit radši o něčem veselejší. Jací jsou Češi jako přátelé?

V Sýrii má člověk spoustu přátel a zná třeba celou ulici. Lidé jsou veselí, otevření, horkokrevní. Potkáš se tam se známým, obejmě tě, smějete se nahlas a poplácáte si po zádech. Tady v Česku vidíš souseda, jenom na tebe kývne a jde dál. Lidé jsou tu chladní, nezajímají je ostatní. Možná to máte z té kruté zimy.

V čem se liší přátelství s Čechem a Syřanem?

U nás mám fakt hodně kamarádů, ale málo takových opravdových přátel. Tady mám 4-5 přátel, ale samé dobré.

Děkujeme Youssefovi za neuvěřitelně zajímavý a inspirující rozhovor i paní Lence, za tlumočení arabštiny. (red.)

MOUKA, CHLÉB A TEPLÉ DEKY

Natálie Wanková

FOTO: ČLOVĚK V TÍSNI

Pro beznaděj tu není místo.

V březnu roku 2011 se v Sýrii rozpoutala otevřená občanská válka mezi mocí prezidenta Bašára Asada, reprezentujícího stranu Baas, a opozicí. Na důsledky konfliktu, jak už tomu většinou bývá, nejvíce doplatili obyčejní civilisté. Podle údajů OSN má zatím válka na svědomí 60 000 mrtvých, 2 miliony obyvatel opustily své domovy. Někteří, takzvaní vnitřní uprchlíci, se takřka bez ničeho potulují Sýrií od vesnice k vesnici, dalších zhruba 700 000 z nich uprchlo do sousedních států, především Jordánska, Libanonu, Turecka a Iráku. Oběti války sužuje především hlad, zima a téměř nedostupná lékařská péče. Záblesk naděje těmto lidem přináší humanitární pomoc. I ta se však k potřebným dostává složitě, a snad i proto je Člověk v tísni jednou z mála společností, které se daří účinně pomáhat.

Člověk v tísni soustředí své služby nejen do samotné Sýrie, ale také do uprchlických táborů v Jordánsku a Iráku. V samotné Sýrii má společnost kancelář na syrsko – turecké hranici, zprostředkovaná pomoc je poskytována v provinciích Aleppo, Idlib, Latákia, Hama a Homs. Syrským občanům se snaží poskytnout dostatečnou potravinovou a lékařskou pomoc, především vodu, rýži, olej, cukr, luštěniny, léčiva, vitaminy, dětskou výživu a plenky. Kvůli nedostatku mouky nemá často většina rodin ani chleba, proto ho Člověk v tísni rozdává těm nejohroženějším rodinám, stejně jako se do provincií snaží dodávat mouku. Nejen tu, ale i další potraviny a materiály se společnost snaží získávat vždy z nejbližšího regionu epicentra problému, v tomto případě hlavně z Turecka. Vedoucí humanitárních aktivit se shodují, že tímto postupem dochází zároveň k podpoře místní ekonomiky. Tu se snaží podporovat také tím, že obětem války často dávají přímo peníze. Tak zaručí, že je jednotlivci vymění za něco potřebného u místního obchodníka, čímž pomůže také jemu. Navíc je těžké u každého jednotlivce či rodiny přesně odhadnout, kterou pomoc právě nejvíce potřebují, a tak jsou peníze výhodné i svou flexibilitou, díky níž si každý může pořídit to, co mu schází nejvíce, ať už je to jídlo, léky nebo teplá deka. Peníze dostávají Syřané buď darem,

anebo výměnou za službu, jako například za sběr odpadků v Aleppu, kde naprosto zkolaboval systém sběru odpadu. Jinde se zakládají malé továrny, kde si mohou ženy přivydělat výrobou teplých dek. V mrazivé zimě mnoho uprchlíků tyto přikrývky ocení, stejně jako malá domácí kamna.

Lékaři v Sýrii se nachází ve velmi tíživé situaci. Asadův režim jim totiž zakazuje léčit opoziční demonstranty. Za porušení tohoto nařízení bývají často vězněni, či dokonce zabiti. Navíc je v polních nemocnicích často prostor jen na prvotní ošetření vážného úrazu, jeho skutečné vyléčení je možné až na bezpečnějších specializovaných pracovištích. Ani zde ale není léčení bez potíží. Zdravotní materiál v Sýrii chybí a musí se z 90 % dovážet. Často je kvůli nedostatku energie ve večerních hodinách možné léčit jen dvě hodiny denně. Člověk v tísni se snaží nemocnicím zajišťovat dostatečné zdravotnické vybavení, funguje zde také mobilní jednotka první pomoci. Situace v zemi však Syřanům nezpůsobuje jen úrazy, ale také těžká duševní utrpení. Mnoho z nich zažilo hrozné podmínky ve vězení, fyzické týrání,

ztrátu příbuzného, či byli dokonce sami přítomni smrti někoho blízkého. Psychickými problémy, úzkostí a nespavostí trpí nejen dospělí, ale také děti. Člověk v tísni poskytuje psychosociální pomoc uprchlíkům v Jordánsku a vnitřním uprchlíkům v Damašku.

Podle odhadů OSN potřebuje humanitární pomoc jedna čtvrtina Syřanů. Rozpoutaná válka i režim strany Baas přístup k potřebným ale velmi ztěžuje. Člověk v tísni přistupuje do země přes sousední Turecko, které humanitární aktivity vítá, především proto, že země se sama stará o mnoho syrských uprchlíků a uvítá ka-

ždou pomoc. Vnitřní uprchlíci jsou často takzvaně lapeni uvnitř svého města, nemají dostatek peněz na pořízení vozidla, které by je vyvezlo ven ze země, ani dostatek zásob, aby se na cestu vydali pěšky. Kvůli hrozbě bombardování jsou často nuceni se „dobrovolně“ ukrýt ve sklepě. Takřka po tmě a bez přístupu čerstvého vzduchu zde žije někdy i několik rodin pohromadě i více týdnů vkuse. V nastalé zimě se vnitřní uprchlíci soustřeďují také do škol, mešit, farem a chlívků.

Člověk v tísni zatím pro svou humanitární pomoc v Sýrii nashromáždil přes 12 milionů korun. Pomoci lidem v Sýrii může každý zasláním peněz na konto sbírky SOS Sýrie 92329232/0300 nebo pomocí DMS ve tvaru „DMS SYRIE“ na číslo 87777 v hodnotě 30 Kč

SYRSKÁ CESTA

David Kouba

Po rozpadu Osmanské říše ovládala syrské území Francie, která během 2. světové války oslabilu svůj vliv a Sýrie se osamostatnila: v roce 1946 zde byla vyhlášena parlamentní republika. Od této doby se zde vystřídalo několik vlád, než byla v roce 1958 Sýrie spojena s Egyptem. Ten ji však nepovažoval za příliš cenného spojence a po třech letech zde proběhl puč, který měl za následek rozpadnutí unie. Následně po dalším převratu v roce 1961 se k moci dostala politická strana Baas, jež nastolila výjimečný stav a upevnila svou pozici. Po pěti letech ovládl stranu generál Saláh al-Džadíd, který byl po neúspěších, například prohrané válce s Izraelem (tzv. šestidenní válka, kde Sýrie ztratila Golanské výšiny), svržen svým stranicým rivalem Háfizem al-Asadem. Nicméně Izraelsko-arabský spor neskončil a 6. října 1973 vypukla tzv. Jokimpurská válka, v níž Syřané opět neuspěli a rychle získané Golanské výšiny po několika dnech ztratili. Na požádání libanonského prezidenta se také syrská armáda angažovala v tamější občanské válce, kam vyslala desetitisíce vojáků, jejichž cílem bylo posílení pozice na Blízkém východě. Na místě vojsko vydrželo do roku 2005. Dalším důležitým rokem byl 1970, kdy se po nekrvavém puči dostal k moci Háfiz al-Asad, nejvýznamnější představitel baasistického režimu. Jeho reformy vedly Sýrii k hospodářskému vývoji, avšak každý, jenž se mu postavil, byl potrestán. Háfizův režim tvrdě potlačoval jakoukoli opozici. Důkazem může být to, jak v roce 1982 armáda rozprášila protivládní povstání tzv. Muslimského bratrstva, které chtělo sjednotit muslimy v jeden celek. Odhadovaný počet obětí je 5 až 10 tisíc. Ačkoliv vláda úzce spolupracovala se Sovětským svazem, během války v Perském zálivu 1990-1991 podporovala Írán, nepřítele SSSR, protože soupeřila s iráckou stranou Baas, a tedy se zapojila do bojů jako člen koalice v čele s USA. Když v roce 2000 Háfiz al-Asad zemřel, bylo vyhlášeno referendum o prezidentské křeslo. S přibližně 97 % hlasů se ho ujal Háfizův syn, třiačtyřicetiletý Bašár al-Asad, po jehož nástupu se země dočkala uvolnění. Toto období, které však trvalo jen krátce, je nazýváno Damašské jaro.

Na jaře 2011 vypuklo další období nepokojů, Arabské jaro, jehož počátky v Sýrii zahrnovaly menší protesty proti Bašárově diktatuře, které rozehnaly pořádkové jednotky. Tyto protesty vyvrcholily 18. března, kdy vojenské složky těžce potrestaly demonstraci ve městě Dará. Vojáci stříleli

FOTO: FLICKR / JEMAN SMITH

Kudy ze slepé uličky?

do průvodu požadujícího propuštění zadržených školáků, obecným cílem však bylo svrhnout prezidenta Bašára al-Asada, který nesplnil předvolební sliby. Proto v dubnu ustoupil, jmenoval novou vládu a zrušil již zmíněný výjimečný stav z roku 1963. Konflikt však neskončil a nadále se objevovaly zprávy o počtech nových obětí, které se v květnu odhadovaly na 800 lidí, v říjnu činil odhad kolem 3000 padlých. Argumenty syrské obhajoby hovoří o zneškodnění různých ozbrojených gangů či teroristických organizací, čímž odmítají jakýkoli útlak civilního obyvatelstva. I přes výzvu Ligy arabských států k zastavení bojů v zemi konflikty nadále přetrvávaly a situací se nyní zabývá rada OSN. Situace v Sýrii dosáhla statusu občanské války, probíhá zde spousta bitev, například v městech Damašek či Aleppo. A když v červnu Sýrie sestřelila turecké výzvědné letadlo, které se podle Damašku nacházelo na syrském území, hrozil střet s Tureckem a NATO. Občanská válka zuří zejména ve velkých městech jako Aleppo, Damašek či Latákia. Podle OSN je situace v zemi katastrofální a nadále se zhoršuje, což dokazuje i počet obětí – 60 000 padlých. Také jsou zveřejněny zprávy o 700 tisících Syřanů, kteří emigrovali a sdružují se v desítkách uprchlických táborů v sousedních zemích. Závažnost konfliktu dokazují i Rusové, kteří v lednu tohoto roku evakovali své občany ze země.

FOTO: CLOVĚK V TÍSNI

Chtějí si na sebe vydělat.

SÝRIE V OČÍCH „DOMORODCE“, STUDENTŮ A MÉDIÍ

Thuy Doan

Představte si, že letíte ke Středozemnímu moři na dovolenou. Jste celí vzrušení z představy, že se za chvíli vrhnete do průzračného moře a pak se zahrabete do teplého písku. Jenže v další chvíli se ocitnete uprostřed pouště. Vítejte v Sýrii! Uvědomíte si, že letadlo ztroskotalo, naštěstí jste jako jediný přežil. "Ale počkat! Sýrie? Ježíši, vždyť mě tady zastřelil! A co vlastně vím o Sýrii," bleskne vám hlavou...

Ve skutečnosti je tato jihozápadní asijská země plná ochotných, příjemných a hlavně mírumilovných lidí, což by mnoho obyvatel západního světa popřelo. Ale například v hlavním městě Damašku přejí muslimové křesťanům veselé Vánoce, ulice jsou čisté, stromy se řadí za sebou, autobusy vozí děti do školy a dospělí do práce, mladí navštěvují univerzity, milovníci umění chodí do galerií, muzeí, občas zajdou i do barů pobavit se a zatancovat. Tolerují cizince, pokud oni respektují jejich zvyky. Zkrátka, Syřané se navzájem podporují a jsou natolik přátelští k cizím lidem, že by se tam málokterý turista nechtěl vrátit. Lidé se tam měli dobře, než vypukla krvavá válka, která nyní zcela zahaluje pravou tvář Sýrie. "Okolní svět se o to nestará, dokonce se o ni nezajímá," jak říká Youssef al Hamwi - Syřan žijící v Plzni. "Patnáct let jsme dodávali elektřinu, vodu a jídlo úplně zadarmo Palestině, Jordánsku, Iráku, Turecku, v nouzi jsme poskytovali milionům lidí ubytování a práci, jenže teď voláme o pomoc, máme hlad, děti nám umírají zimou, a přitom okolní svět na nás jen civí a nazývá nás teroristy."

Na druhé straně je tady pohled mladých Čechů, podle kterých se Sýrie zobrazuje jako jakási "země konfliktů, válek a terorismu." Vyplývá to z ankety, v níž bylo dotazová-

no 72 studentů Masarykova gymnázia ve věku 16-19 let. Někteří tvrdí, že Syřané, a všeobecně Arabové, mají sklon k násilí a zabíjí lidi, přitom si nejsou ani jistí, kde Sýrie leží, ani proč se tam vlastně bojuje. Podle čeho soudíme, že jsou nepochopitelně divní, přestože jsme v životě s žádným Syřanem nemluvili? Když se řekne Arab, většině se vybaví muž s turbanem a velbloudem uprostřed pouště, jenže přitom nemáme ani ponětí, že téměř 70% syrského obyva-

"Někteří tvrdí, že Syřané mají sklon k násilí a zabíjejí lidi, přitom si nejsou ani jistí, kde Sýrie leží, ani proč se tam vlastně bojuje."

telstva pracuje ve službách. Představa Evropanů o Sýrii je nesmyslně a bezdůvodně zkreslená, Sýrie je ukrivděna, je válkou a zbraněmi těžce poškozena, zoufale a marně prosí o pomoc.

Kdo tedy může za zkreslenou představu o arabské, a všeobecně cizí kultuře?

Zkuste si zapnout zprávy kdekoliv: na Nově, Primě či ČT1. Všude slyšíte jen "válka v Sýrii si dnes vyžádala dalších 200 obětí, což je největší počet za posledních x dní." V rádiu zase oznamují, jak syrské vládní jednotky včera krvavě potlačily ozbrojené povstalce. Koupíte si noviny a na titulní stránce bije do očí fotka jásajícího Araba s puškou v ruce nad mrtvým tělem. Šok, smrt, hrůza, strach. Drti-

vá většina z nás si hned bezmyšlenkově postěžuje: "Panebože, ještě že tady nejsou Arabové, to by nás tu všechny postříleli, ti jsou hrozní!" Ale zkuste si vzpomenout, jaký byl jejich život před válkou? Divili byste se, že o nich nevíte skoro nic, a když už někoho slyšíte mluvit o Sýrii, tak to jsou média, nikoliv Syřané samotní. Nutno říci, že si už nedokážeme představit dnešní televizní zprávy, ani jakýkoliv jiný druh médií, bez válečných konfliktů, poněvadž by byly dost nudné. Ano, my chceme neznámé, drsné a hlavně šokující novinky. Všichni se bojíme terorismu, přesto ho chceme neustále vidět. Koho by snad zajímal pes uvězněný ve studně nebo okradená babička v Berouně? A tak se média snaží upoutat pozornost společnosti akčními scénami, tragickou smrtí snědých zahalených Arabů, násilnou povahou vzdálených Afričanů nebo krajně nepředstavitelnou chudobou jihovýchodních Asiatů. Čím větší masa lidí si "dřepne" před obrazovku, tím více vydělají televizní společnosti na reklamách, které jsou "nenápadně" vloženy

mezi těmito zprávami. Tímto způsobem a prostřednictvím těchto médií vidíme přesně jen to, co si někdo přeje, abychom viděli. A v mnohých případech se nás tyto záběry snaží směřovat k jisté myšlence, většinou negativní a zcela neobjektivní, a tehdy máme zkreslenou představu o cizích jevech, které jsou nám vzdálené, neznámé. Zde už můžeme mluvit o jisté manipulaci s masou lidí.

Dnešní západní společnost se pyšní vysokou mírou vzdělanosti, ročně vyjíždí miliony mladých Evropanů do různých koutů světa za novými poznatky, neustále se klade důraz na znalost cizích jazyků, abychom se mohli prosadit v našem globalizovaném světě. Pohybujeme se v heterogenní společnosti, učíme se novým zvyklostem, rádi objevujeme nové věci, ale arabská kultura nám zůstává jaksi zapomenuta někde v dalekém pozadí. Je to přece kultura nesmírně bohatá, její historie se řadí mezi ty nejstarší na světě, přesto je Západem ještě téměř nedotčena. Myslím, že nejen kolik jazyků se naučíš, nýbrž také kolik kultur pochopíš, tolikrát jsi člověkem.

SÝRIE AKTUÁLNĚ

David Kouba

Občanská válka v Sýrii zuří již 2 roky, vyžádala si 60 000 lidských životů a za tuto dobu již emigrovalo přes 700 tisíc lidí, kteří se shromažďují v Turecku, Libanonu, Jordánsku, Iráku a Egyptě. OSN odhaduje, že humanitární pomoc potřebuje čtvrtina Syřanů, kterých je kolem 22 milionů, a chce pro ně uvolnit až 1,5 miliardy dolarů k zajištění základních potravin, přístřeší a zdravotní pomoci. Česká republika slíbila, že věnuje 20 milionů korun.

„Sýrie trpí kvůli nepřátelům lidu a nepřátelům boha,“ podotknul Bašár-al-Asad při svém projevu pro stovky svých přívrženců. Také kritizoval postoj Západu a naopak pozitivně hodnotil Čínu, Rusko a Írán. Následně reagoval Brusel s výzvou, aby Bašár odstoupil. Podle neoficiálních zdrojů však také Rusko a Spojené státy jed-

naly o nastolení prozatímní vlády v zemi.

Nyní vyzval syrský ministr zahraničí, Valíd Mualim, povstalice k zastavení bojů a přislíbil jim za

FOTO: FLICKR / A.ANIS

to účast v nově vytvořené vládě. Ti to však odmítají, dokud se Bašár nevzdá svého postu, a v zemi se tedy nadále válčí. Čím dál více vládních vojáků se přidává na stranu povstalců. Například generálmajor Abdal Azíz Džasím Šallal nedávno zveřejnil svůj postoj na internetu. «Stává se vraž-

dícím a ničícím gangem,» poznal generál o armádě, která podle něj ztratila svůj pravý smysl - chránit občany. Mezitím se syrská opozice dopouští válečného zločinu tím, že verbuje dětské vojáky - chlapce, kteří ještě nedovršili patnácti let. Ti se zapojují do výcviku a jsou následně nasazeni. Ačkoliv podle Human Rights Watch účast dětských vojáků ve válkách celosvětově klesá, právě kvůli syrskému konfliktu se tento stav rapidně zvýšil.

Syrská vláda má navíc v poslední době na kontě další masakr. V lednu 2013 v Aleppu našli syrští povstalci 65 mrtvol a vše nasvědčuje tomu, že tito lidé byli surově popraveni, protože měli ruce svázané za zády a na hlavách stopy po kulkách. Vláda za tento čin viní opozici. Z tohoto příkladu lze varovat, že situace v zemi se jen tak nezmění, ba naopak, bude se postupem času zhoršovat.

KLUB CESTOVATELŮ MASARYKOVA GYMNÁZIA

David Kroupa

Hlavním finančním podporovatelem benefiční akce SOS Sýrie je Klub cestovatelů Masarykova gymnázia. Tento klub založil Mgr. Antonín Kolář na začátku školního roku 2010/2011 a je řízen radou složenou z učitelů a studentů Masarykova gymnázia.

Klub patří do Asociace středoškolských klubů České republiky, což je nepolitické mládežnické občanské sdružení, které usiluje o vyhledávání a výchovu mladých talentů a rozvoj odborných a zájmových aktivit mládeže do 26 let. Současně umožňuje realizaci i dalších společenských a zájmových aktivit na středních školách.

Klub ročně pořádá řadu výletů, expedic, výstav, přednášek, kroužků a jiných akcí. V prvním roce se z těch zajímavějších aktivit mohli členové klubu zúčastnit například Expedice Amundsen, což byl sedmidenní kurz zimní turistiky v Krkonoších. Druhý rok se mohli nalokat vody v průběhu třídního vodáckého kurzu na přehradě Hracholusky nebo sedmidenního vodáckého tábora na řece Sázavě.

Nyní se klub nachází ve třetím ročníku svého působení, který přinesl mnoho novinek. Asi tou největší jsou internetové stránky (www.klubcestovatelu.com), na kterých se dozvíte podrobné informace jak o budoucích akcích klubu, tak o těch minulých. Nově je klub také na facebooku. Mezi další novoty patří studentská karta EURO 26, kterou obdrží každý člen klubu a která zároveň funguje jako

klubová legitimace. Po předložení tohoto mezinárodního studentského průkazu může její držitel získat různé slevy a výhody, kterých je k dispozici přes sto tisíc, ve více než 35 zemích Evropy.

I ve třetím ročníku KCMG nadále provozuje Klub mladého diváka, Klub deskových her, Kroužek rescue a lezení a nyní nově i debatní klub, jehož členové jsou seznamováni s pravidly vedení akademické debaty, která je zajímavou vzdělávací metodou. Formalizovanou diskusí o kontroverzních tématech rozvíjí dovednosti vyhledávání informací, kritického myšlení, věcné argumentace a kultivovaného projevu. Zároveň prohlubuje znalosti o debatované problematice. Klub cestovatelů pro své členy dále nabízí za symbolické ceny možnost zapůjčení turistického vybavení, jako jsou stany, čluny, vařiče, či kamera GoPro Hero2, ale i slevy na nákup outdoorového zboží a mnoho dalších výhod.

Klub podporuje i mimoškolní aktivity členů, kteří vystupují v kapele, hrají v divadelním spolku nebo dělají jinou smysluplnou činnost. Tato podpora je velmi důležitá i pro uskutečnění akcí, jako je třeba právě benefiční koncert SOS Sýrie, který mohl vzniknout také díky Klubu cestovatelů, který pomohl nejen finančně, ale do velké míry i organizačně.

ZAČNĚME U SEBE. NIC TO NESTOJÍ.

Anna Kušičková

Nefungující ekonomický systém. Regulovaný trh s rozvojovými zeměmi. Nedostatek pracovních míst. Extrémní přírodní podmínky. Nemoci. Bídny stav zdravotnictví. Nezaměstnanost. Technologická zastalost. Negratnost. Politická nestabilita. Důvody, proč bezmála miliarda lidí po celém světě trpí absolutní chudobou. Problémy, se kterými se potýkat dennodenně na rozdíl od obyvatel třetího světa nemusíme a které z nás zároveň dělají ty, kteří mohou podat pomocnou ruku. Myslím se snad, když tvrdím, že každý spoluobyvatel této planety, žijící v přijatelných podmínkách a zeměpisných šířkách, má povinnost zamezovat hladu a chudobě v rozvojových zemích?

Podílet se přímo na řešení otázek světového měřítka je pro běžného smrtelníka zdánlivě nemožné. Většinou je tato úloha v rukách politiků, kteří, na rozdíl od „nás“, ekonomiku, chod státu a mezinárodní vztahy ovlivnit mohou. Zamysleme se ale nad tím společně. I přesto, že my sami nejsme státníci a zasahovat do světové politiky tedy nemůžeme osobně, o politice vlastního státu rozhodujeme. Stále máme možnost svobodně a svědomitě volit ty, kteří mezinárodní konexe a vliv mají. Navíc podporou charitativních organizací (skvělým příkladem je Člověk v tísni) a veřejným vyjadřováním znepokojení a nesouhlasu ke stávající situaci můžeme politikům ukázat, že nám svět není lhostejný.

Čím déle jsem se zamýšlela nad důvody a následně praktickým řešením problémů souvisejících s extrémní chudobou a hladem, tím více mi docházelo, jak podstatnou roli v celém tom děsivém koloběhu utrpení hraje vzdělání. Finanční pomoc humanitárních organizací rozvojovým zemím je více než potřeba. Větší význam ale osobně vidím v pomoci trvalejšího, komplexnějšího rázu – dodat je nutné nejen materiální prostředky, ale hlavně myšlenky, impulzy, inspirace a ukázkové modely. Právě ty se podle mého názoru předávají nejlépe vzděláním. Kdo může poskytnout mladým lidem z chudých regionů nejlepší motivaci ke stu-

diu? Přece mladí, pro které je šance vzdělávat se něčím běžným, leckdy i nedoceneným. Teenageři ze západních zemí.

Člověk má uspokojivě hřejivý pocit po zaslání dárcovské smsky či drobného příspěvku, ať už je to kamkoliv, kritické situaci samotné gesto bohužel nepomůže. Bude-li každý vědět, kam přesně směřovat své finance, aby byly plně, účelně využity, pak teprve může situaci upravovat cíleně k lepšímu obrazu. Finanční dary by měly být vázány protislužbou. Přece jen je pro většinu darujících stravitelnější a více motivující, když za předaný obnos dostanou i něco

nazpět – ať už se jedná o něco symbolického či kulturní zážitek. Nejschůdnější jsou v tomto případě benefiční kulturní akce. Proto bych navrhovala, aby každá škola západní společnosti měla povinnost věnovat úsilí na uspořádání akce podobného charakteru, spojila se s fungující a prokazatelně schopnou humanitární organizací a výtěžek pak putoval tam, kde je ho opravdu potřeba a zároveň bych apelovala na to, aby byl v osnovách každého vyspělého vzdělávacího zařízení vyhraněn

čas na objasnění současných problémů a jejich řešení a každý student by tak měl neustále na paměti, jak se může zasloužit o zlepšení globálních problémů. Pomoc by to byla oboustranná.

Že to zní idealisticky? Naivně? Za pokus to stojí. Že jsou tyto cíle během na dlouhou trať, si jistě uvědomuje každý, kdo si tento bulletin zakoupil. Finance s pomocí charitativních organizací již využívány jsou a výsledky jsou hmatatelné. Pokračujme tedy. Netvrdím, že každý z nás musí zítra odletět do Afriky, vlastníma rukama postavit školu a spasit svět. Jak jsem již několikrát zmínila, zamyslet se, ukázat, že nám svět není lhostejný, podporovat projekty a věnovat tak něco málo z „drahocenného“ času může každý z nás. My máme přece k těmto činnostem dostatek vzdělání. Na rozdíl od zbytku světa.

"Netvrdím, že každý z nás musí zítra odletět do Afriky, vlastníma rukama postavit školu a spasit svět. Ale zamyslet se a věnovat něco málo z drahocenného času může každý z nás."

EXHIBICIONISTA OD PŘÍRODY

Jakub Petříček

Na Masarykově gymnáziu je jméno Václav Šindelář skloňováno poměrně často. Většina studentů tě zná jako kluka s dlouhými vlasy, co věčně brázdí chodby gymnázia v roztrhaných kalhotách a ošuntělém saku. Spousta z nich však netuší, že také svým nemalým dílem působíš v divadelním souboru Tomáš Jedno. Kdo je vlastně zakladatelem tohoto seskupení a od kdy soubor působí na prknech plzeňské undergroundové divadelní scény?

Děkuji za komplimenty (*smích*). Spolek Tomáš Jedno vznikl spojením dvou menších souborů, které tak trochu živořily v plenkách – Tomáš Jedno a Panoptikum. Zakladatelé prvého ze souborů byli: (*smrká*) Terka Antonová a Tomáš Votava. Ti měli vizi divadelního souboru na Masarykově gymnáziu už v době, kdy jsem se já, Václav umělec, ještě plácal s myšlenkou divadla kdesi na základní škole. Bylo to tedy až MG, které spojilo herce-vizionáře dohromady. Na svátek všech vtipů roku 2009 tak vznikl soubor, který znáte z nynějšího programu divadla Dialog. Takže se dá říci, že oficiálně působíme na divadelní scéně už třetí sezónu.

Co tě vedlo k samotnému sepisování divadelních her a herectví obecně? Byly v tom čistě tvé umělecké choutky? Já jsem svým způsobem od přírody exhibicionista. Už na ZŠ jsem neustále musel něco provádět, jako například divadelní výstupy na školní akademii v rámci výuky českého jazyka. Takže spíše než umělecké choutky ve mně přetrvává neustálá přirozená exhibiční touha.

Většina studentů tě pravděpodobně zná coby postavu Horacia ve tvé divadelní inscenaci s názvem Sakra Hamlet. Kdy tě napadlo, že na věčné Shakespearovské téma zkusíš sepsat vlastní adaptaci?

Na tento nápad mě přivedla paní učitelka anglického jazyka právě na základní škole. Tehdy jsme měli vytvořit krátké divadlo na téma královny dánské. Půjčil jsem si tedy od mé milé babičky starší vydání Hamleta. Leč začal jsem přepisovat a snažil se přidávat srandu. Později jsem zjistil, že by z toho mohlo i něco smysluplného vyjít, takže jsem na tom zapracoval a začal vznikat Sakra Hamlet.

Podle jakých kritérií vybíráš jakožto režisér ty správné herce? Jak by měl vypadat optimální herec pro tvé hry?

Ve hrách si rovnou při sepisování představuji někoho z mých kamarádů. Buď se mi typově líbí, nebo ne. Vychá-

Jsem artista, ale ne ten z cirkusu.

VÁCLAV ŠINDELÁŘ

Je osobnost, iniciátor, ambasador, divadelní herec, scénárista, režisér, spisovatel, filozof a především špička intelektuálního studentského odboje Masarykova gymnázia v Plzni. Na tomto ústavu se poflakuje už čtvrtým, tedy maturitním rokem. Naší redakci se podařilo Václava donutit si tlustým lihovým fixem zapsat do jeho náprsního diáře, aby si udělal čas na tento rozhovor a na chvíli si tak mohl oddychnout od jeho přepestrých aktivit v různých odvětvích umění a občanské aktivity. Hodný Václav nám tedy poskytl pro tuhle jedinečnou brožuru syrským večerem okouzující a neopakovatelný rozhovor.

zím z toho, že ho osobně znám, vím, jak se přirozeně chová, a to je posléze rozhodujícím faktorem. Nicméně pravdou je, že u Hamleta jsme byli v časové tísní, takže na tuhle selekci nedošlo. Musel jsem tedy zákonitě slevit ze svých popravdě náročných požadavků. Spíše rozhodovala chuť hrát, což se ve finále ukázalo jako velké plus.

Velkému úspěchu se těší tvá první a doposud poslední hra s názvem Sakra Hamlet. Mohl bys prosím tento tvůj divadelní počín přiblížit našim čtenářům?

Sakra Hamlet je v médiích i na jevišti prezentován jako vzdělávací a lehce stravitelný pořad pro děti, dorost, ale i dospělé. Přibližuje jedno ze základních děl světového literárního dramatu současnému modernímu divákovi. Hamlet jaksi vybízí nenechavce mého formátu ke zkomičňování celého renesančního tématu. Nicméně snad nezůstávám jen u toho. Pro mě je vždy důležitá kombinace diváka směřujícího se a diváka tématu znalého. Avšak Hamlet není zdaleka jedinou hrou, protože před zhruba dvěma měsíci spatřila světlo světa hra nová, momentálně připravující se.

S tím souvisí i moje další otázka. Jaké jsou do budoucna tvé další plány v umělecké činnosti? Chystá soubor nějakou novinku?

(*Václav naklání hlavu směrem šikmo vpřed a napodobuje hlas Miloše Zemana po požití likéru Jana Bechera.*) Podívejte se, pane redaktore, kdybyste dobře poslouchal, tak už jsem zde před chvílí zmínil, že veškerou svoji energii nyní soustřeďuji na realizaci nové hry, kde jsem stejně jako v Sakra Hamletovi ztvárnil jednu z postav. Navíc mám rozepsanou další hru, která svou formou připomíná spíše nynějšího Hamleta. Současně připravované drama, které ponese název Konstituční kontraproduktivismus, by se spíše dalo charakterizovat jako absurdní drama, než jako satirická adaptace cizího díla.

Doslechl jsem se také, že po ukončení studia na MG plánuješ pokračovat ve své nadějné herecké i režisérské kariéře.

Jestliže je opravdu tolik nadějná, jak někteří říkají, měli by mě teoreticky přijmout na obor režie-dramaturgie činoherního divadla na DAMU. V době, kdy bude tento rozbor publikován, už bych měl být obeznámen s výsledky 1. kola přijímacího řízení. Jestliže uspěji, měl bych mít též za sebou kolo druhé.

JEDEN SVĚT. TEN NÁŠ

Barbora Milotová

I studenti Masarykova gymnázia si dnes na svůj účet humanitární pomoci připisují benefiční koncert SOS Sýrie pořádaný Klubem cestovatelů Masarykova gymnázia v Plzni, konkrétně v rámci mediálního semináře. Výtěžek poputuje na projekt SOS Sýrie Člověka v tísní. Koncert se koná pod záštitou náměstka hejtmana pro oblast školství, sportu, kultury a cestovního ruchu Jiřího Stručka. Nejde ale o jediný projekt, ve kterém si studenti v letošním roce rozvíjeli empatii a vlastní iniciativu. Jako součást vzdělávání se ve svém volném čase zapojili do Srdčkových dnů, Adopce na dálku i festivalu Jeden svět. Jak konkrétně pomáhali a co si o studentské angažovanosti myslí koordinátoři a ředitelé projektů?

„Po dětech mi doma zůstávaly přebytečné hračky a oblečení. Bylo mi líto je vyhodit a přemýšlela jsem, co s nimi. A pak mi došlo, že se můžu zeptat v dětském domově, kde by je jistě uvítali. A bylo rozhodnuto,“ popisuje počátky své benefiční pomoci opuštěným dětem učitelka informatiky a výpočetní techniky Masarykova gymnázia v Plzni Simona Martínková. Každoročně pořádá sbírku hraček pro děti z dětského domova v Plzni na Doubravce. „Zapojují se i mé kolegyně a studenti, především ti z nižších ročníků. Letos dokonce přinesly hračky maminky na Den otevřených dveří. Pro studenty je to dobrý příklad toho, že ne všichni

mají, na co si vzpomenou.“ dodává Simona Martínková.

Daruj srdce, přáteli

Humanitární pomoc si ale občas vyžádá iniciativu přímo ze středu studentů. Participace instituce je tedy pomocnou berličkou, nezbytná ale u mnoha projektů není.

V rámci Srdčkových dnů 2012 pořádaných organizací Život dětem se studenti mediálního semináře vydali pod vedením Mgr. Antonína Koláře do mrazivých prosincových ulic, aby finančně podpořili sbírku pro děti trpící závažnými nemocemi. Kromě humanitárního aspektu si mohli vyzkoušet ostrou komunikaci a mnohdy se dostali pod pátku nevlídných slovních obrátů kolemjdoucích, které z mravních důvodů nebudu citovat. Magnetky a přívěsky rovněž prodávali na Dni otevřených dveří, kde si vyzkoušeli umírněnou formu komunikace v domáckém prostředí. K vynaloženému úsilí studentů a škol napříč republikou se vyjádřila ředitelka společnosti Život dětem Anna Strnadová: „Srdečně děkujeme za přístup studentů a profesorů. Úsilí studentů je neocenitelné a přínosné nemocným a lékařům.“

Význam humanitárních pomoci ale zásadně převyšuje oprýskané klišé „pomoci tam, kde je to třeba“. Jde o zásadní zvýšení dobrovolné občanské angažovanosti, a to napříč všemi generacemi. Akce nahrazují ►►►►

šovinistické pohledy na problematiku konzumní společnosti, která se mnohdy drží nad vodou jen kvůli nedobrovolnému odřikávání a chudobě zemí třetího světa. Že ale žijeme na dluh ostatních, si pomalu, avšak jistě, začínáme uvědomovat.

Počet nestátních neziskových organizací každoročně narůstá. Své dluhy se tedy snažíme splácet. Ale ani rostoucí počet humanitárních organizací ještě nemůže svědčit o rychlé pomoci. Zásadní je aktivní lidský faktor a iniciativa. Ty tvoří další vzdělávací aspekt, který se snaží gymnázium ve studentech probudit.

Právo na vzdělání, právo na život

To potvrzuje i Eliška Horáčková z Dálkové adopce PLUS® Nadace Mezinárodní potřeby. „Školy a školní kolektivy se do adopce na dálku zapojují samy. Studenti si často vyberou konkrétní dítě, ke kterému bude jejich finanční pomoc mířit. Vytváří si nástěnku, která jim fotkou dítěte, jeho dopisy a vysvědčením připomíná různé životní podmínky jinde ve světě.“ Studenti si mimo jiné formou korespondence s podpořeným dítětem procvičují angličtinu a získají úplně jiný pohled na země, které rozhodně nemají na různých ustláno.

Jeden svět. Ten náš

Kromě neméně závažných problémů spojených s nedostatečným přísunem vody a potravin, ale také financováním alespoň základního vzdělání, si studenti mohou prožít problémy zemí, které obdobné neduhy minou obloukem. Naopak si prochází těžkým totalitním potlačováním lidských práv a svobod, či přímo stojí v centru nejtěžších lidско-právních kriminálních zločinů. Podle mediální koordinátorky festivalu Jeden svět na školách Bohumily Beranové nechávají filmové snímky ve studentech silný zážitek, který je může motivovat k větší aktivitě v rámci občanské společnosti. „Mohou se podílet na řešení lokálních, celorepublikových, ale i globálních problémů.“ Bohumila Beranová zdůrazňuje rovněž roli následných diskuzí, které podporují samostatní kritické myšlení studentů. „Mladí lidé se učí formulovat své myšlenky a správně argumentovat,“ vysvětluje.

Projektu se již čtyři roky účastní studenti čtvrtého ročníku Natálie Wanková, Václava Hazuková, Tereza Kretková a Václav Šindelář. „Festival je většinou zajišťován silami středoškolských studentů, ať už jde o shánění sponzorů, komunikaci s pronajímateli sálů či mediální komunikaci. Moje práce na festivalu obnáší především komunikaci s finálním konzumentem nabízeného zboží a také s případným hostem. Obě zkušenosti jsou drtivou většinou pozitivní, publikum zvědavé a hosté erudovaní. Stereotypu se u nás nepropadá,“ dodává poslední jmenovaný.

Aktivitu obdobného rázu ale naneštěstí nevyvíjejí všichni studenti. Někteří stále upřednostňují školní lavice a zabo-

Zásadní je aktivní lidský faktor a iniciativa.

řené nosy do knih. „Škola připomíná izolovanou a sterilní laboratoř, festival dává nahlédnout do problematik často nepřímě obsažených v osnovách, ale přesto velice důležitých, kterým je více než záhodno porozumět, kolikrát daleko více, než vědět, kolik nohou má paličkovice nachová či jakou rychlostí vzhledem k nulovému odporu je schopna letět nakloněná rovina,“ dodává. Podle Václava je pasivita vůbec to nejhorší, co může civilizaci potkat.

Lékaři situaci nevyřeší, ale poskytnou potřebnou pomoc. Právě potlačováním lidských práv a násilným chováním si v dnešních dnech prochází i Syřané, kteří se snaží obhájit svou mateřskou vlast. Výsledkem jsou ale tisíce mrtvých a nespočet raněných civilních občanů. V posledních dnech jsme i svědky častých zpráv o znásilňování žen a dětí, mučení a následném vraždění obětí vojenských nepochopitelných pohnutek.

Zranění mnohdy marně čekají na pomoc ostatních zemí, které se na podpoře jedné strany neshodnou. Důvodem je útočné chování povstalců, které se mnohonásobně vymyká mezím. Zdali jde „jen“ o odpověď na krvavé útoky vládnoucí mocnosti, visí ve vzduchu. Poměrně vyostřený názor na konflikt má Syřanka Marie Agnese (64), zakladatelka „Hnutí smíření“. „Známe tento režim a jeho diktátorskou povahu, jeho postup nás nepřekvapuje. Ale to, že opozice, oficiálně prezentovaná jako strana prosazující lidská práva, demokracii a svobodu, jedná ještě krvavěji a násilněji než režim, je pro nás šokující,“ vysvětluje pro web Res Claritatis.

Zároveň se ale jedná o protiútok krvavému totalitnímu režimu Bašára al-Asada, který naprosto odmítá opozici. Při střetu dvou rozzuřených stran je bohužel výsledek více než nabílední. Padlí, zranění, umučení a znásilnění syrští občané. A bez pomoci se neobejdou. Ať už stojí na straně režimu, či proti němu zbrojí.

Pomoc tak může poskytnout jediné nestranná vyslaná jednotka lékařů a lékařského vybavení. Pomůžete nám je dnes podpořit?

MÍRUMILOVNÝ ČASOPIS S NEMILOSRODNÝM NÁZVEM

Jana Piherová

Časopis co má náboj.

Bulletin, který právě držíte v ruce, se svého pokračování nedomlučí. To se ale nedá říci o nově vzniklém studentském plátku, který je vydáván na Masarykově gymnáziu. Ten už brzy vydá své druhé číslo!

S nápadem vytvořit školní časopis přišla jeho nynější šéfredaktorka, Tereza Brožová. „O založení školního časopisu jsem uvažovala hned po příchodu do prvního ročníku, protože na základní škole už jsem se něčím takovým zabývala a moc mě to bavilo. Chtěla jsem vytvořit společné místo k setkávání redaktorů a čtenářů a kreativcům umožnit, aby jejich dílka vykroukla ze zásuvek u psacího stolu a také spatřila světlo světa,“ popsala, co ji donutilo k realizaci jejího nápadu. Ta začala u paní učitelky třídní, které se Tereza se svým plánem svěřila. Pak už stačilo jen získat souhlas ředitelky školy a najít odvahu přijít s něčím novým. Každá taková aktivita přináší hodně zařizování a samozřejmě také finanční výdaje. „Hodně nám pomohl a poradil také pan profesor Kolář,“ uvádí dalšího podporovatele nové studentské aktivity šéfredaktorka.

Po zařazení všech nezbytných organizačních záležitostí přišel další úkol, sehnat redakci. „Nejprve jsem obešla své známé, o nichž jsem se domnívala, že by je „práce“ pro školní časopis mohla bavit. Potom jsme založili facebookovou skupinu (jinak už to dnes snad ani nejde, že?), do které se mohou přidávat všichni zájemci o spolupráci. No a tak to vlastně začalo. Ozývali se studenti našeho gymnázia, někteří nabízeli jednotlivé články a občasné přispívání, jiní si rovnou zabírali své stálé rubriky.“ Nakonec se stála redakce ustálila na počtu 1 šéfredaktorka, 2, editorky, 3 korektorky a ne 4, ale rovnou 7 stálých redaktorů! K těm se pak dobrovolně přidávají ostatní, kteří zrovna mají chuť nebo dobrý nápad. Hlavním tématem by mělo být především dění na Masarykově gymnáziu a aktuální společenské problémy, prostor dostanou ale i povedené slohové výtvary studentů. A samozřejmě dojde i na zábavu, sport a recepty.

Zaplnit zamýšlených deset čísel ročně by s takovým záberem témat tedy neměl být problém. „MaschinenGewehr by měl být měsíčník a vycházet ve školním roce, tedy od

září do června,“ vysvětlila mi Tereza. Pilotní vydání nové tiskoviny už spatřilo nejen světlo světa, ale i nedočkávané zrakky studentů. „Rozhodli jsme se, že první číslo rozneseme zdarma, do každé třídy jeden výtisk. Snažili jsme se zaujmout pozornost studentů tím, co úžasného pro ně máme, tentokrát zadarmo, příště pro zájemce za přijatelnou cenu na pokrytí provozních nákladů.“ Ona přijatelná cena se bude odvíjet od faktu, jestli se redakci podaří sehnat sponzora, nebo s náklady pomůže Klub cestovatelů Masarykova gymnázia. V každém případě chce Tereza udržet „studentskou“ cenu, kolem deseti korun.

Počet možných odběratelů, o čem by se chtěli v časopisu dočíst nebo jak by měl podle nich vypadat, to zjišťovala redakce pomocí průzkumu. „Počet potencionálních zájemců nás mile překvapil, ale přesto nepočítáme s tím, že by si časopis skutečně koupil každý, kdo v otázce číslo jedna zaskrtl „ano“. Proto plánujeme náklad asi 150 výtisků s tím, že v případě zájmu proběhne dotisk.“

Vybrat název by se mohlo po všem tom zařizování zdát jako lehký úkol, v tomto případě ovšem vyvstal celkem nečekaný problém. „Dlouho to vypadalo na jasné vítězství „MaGazínu“-MG symbolizující Masarykovo gymnázium. Ale poté se Bůh ví odkud (ten dotyčný jistě promine a pochopí vtip), vynořil Vašek Šindelář s názvem „MaschinenGewehr“. Těchto 14 písmen, v překladu „kulomet“, dokázalo během chvíle rozdělit redakci na 2 názorově rozdílné tábory. Tuto dobu bych přirovnala k rozporům Staročechů a Mladočechů v druhé polovině 19. století. :) Nakonec se nám však podařilo zakopat „válečnou sekeru“, název MaschinenGewehr jsme doplnili o podtitul „Mírumilovný časopis“ a na 5. 2. již plánujeme distribuci druhého čísla.“

U studentů objev nové školní aktivity vyvolal vlnu zájmu, u některých až nadšení. O osazenstvu pedagogického sboru se Tereza vyjádřila následovně: „Učitelé, se kterými jsem o časopise mluvila, většinou neskrývali překvapení, ale reagovali pozitivně. Myslím, že nám drží palce a snad si také občas něco málo přečtou.“

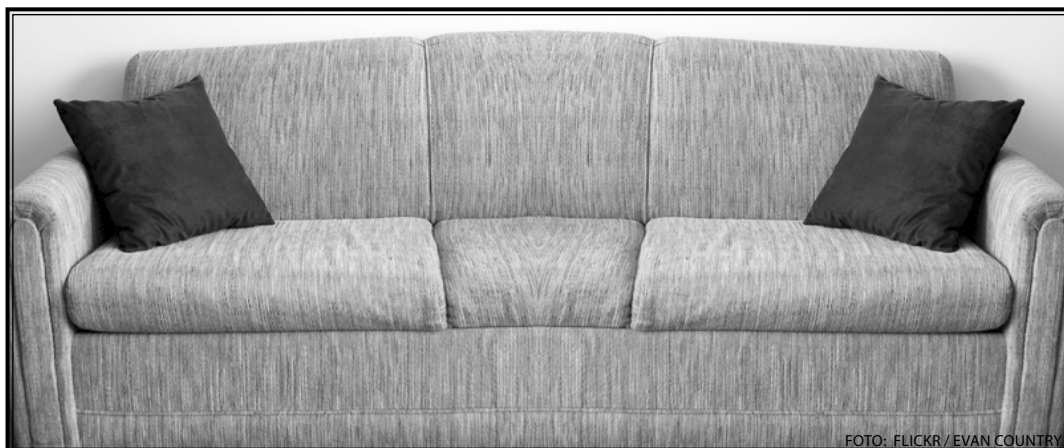

FOTO: FLICKR / EVAN COUNTRY

Na gauči může být každý generálem.

O PARTĚ OČISTÁŘŮ A MLČÍCÍ VAKCÍNĚ

Barbora Milotová

Je veřejným tajemstvím, že určitá sorta občanů má nevysvětlitelnou chuť vyjádřit se kdykoliv k čemukoliv. Ať už se jedná o jadernou katastrofu, či prapůvod násilí páchaném na nevinných obětech. A onoho dne, kdy televize zpravila své oddané konzumenty novými zprávami o uprchlících ze Sýrie, se ona sorta „ve-skutečnosti-se-má-věc-tak“ vyvrbila.

Možná jde o fenomén postkomunistických zemí, ve kterých lidé dostali možnost se vyjádřit. K čemukoliv. I k možné nápravě věcí syrských. A tak se neohrožená skupina aktivních komentátorů a pozorovatelů, jinak zvaných parta očistářů, pustila pilně do práce. A rozhodně netroškařila. „Problém je v... Měli by to udělat takhle. Dělají to špatně. Může za to vláda. Česko by mělo pomoci. Může za to Kalousek. Já bych to udělal úplně jinak.“ Ony výroky konzultovali se svými sousedy a „pomoc v ústech“ roznášeli jako supi v prostorech hromadné dopravy a jiných veřejných místech, kde by se mělo raději uvažovat, či v jistých krajních případech dokonce mlčet.

S pozvednutou rukou a plnou pusou jídla večer opět zasedli k televizním obrazovkám, aby získali nové informace o *syrské otázce*, ke které se hodlají opětovně vyjádřit a vynadat lidem na vyšších místech, nejlépe flákačským úředníkům. „Proč jim nepomůže OSN? Proč nezačne něco konečně dělat Evropská unie? A proč nepomáhá nějaká charita? Od čeho tedy jsou?! To je hrůza, co se ve světě děje!“ A tak s plným břichem a dosyta vyjádření k pochmurné Sýrii

ulehají s děsivou myšlenkou, kolik je asi případná pomoc bude stát. Kriste, snad to nepůjde z daní! I takovýto druh pomoci se v strašidelných dávkách šíří jako mor a nebere si servítky z nikým a ničím.

Proti němu ale existuje vakcína. A to úplně jiný druh pomoci, pro skupinu aktivních pozorovatelů kvalifikovaný jako šoková terapie. Zbylá část občanů (čti ta, která se nenechá zmást podivnými výroky *slovních očistářů* nad válkou zmítanou Sýrií, kteří by občas zasloužili řádný pohlavek) začne jednat. Přemýšlet o věcech v širším měřítku. Nebude hlásat hodně prázdných hesel k nápravě, nýbrž činit méně gest a kroků, zato ve větších rozměrech.

Nejde o žádný závratný objev, nýbrž o skutečnost, která se již v praxi dozajista osvědčila, a která se zdá být spoluobčanům „ve-skutečnosti-se-má-věc-tak“ jako okázalý přežitek zemí západních. Poněvadž tato forma humanitní pomoci odlišuje se od prvního, tragédií zavánějícího, rozumářství v samotném počátku.

Mlčící (čti *jednající*) seskupení zaujalo k *syrskému problému* zcela jiný postoj a přináší jakési poselství do srdce každého občana. Nehlásají nápravu, přímo ji zjednávají. A zatímco parta očistářů „ve-skutečnosti-se-má-věc-tak“ je nadosmrtní odsouzena k věčnému plánování reálné pomoci na zítra, vakcína mlčenlivých pomáhá už dnes. Věřím, že si pomáhat musíme.

A tento způsob pomoci zdá se mi poněkud šťastnější.

OSMISMĚRKA

O X X Y W K O R Á N Z K K Q O V Á R P T W W N J N
 A T C O Z P T D E D J V T Y H E U F R A T X Y W E
 R W Q T U O A Ř Q N C B Í E W X A J H T L V S S M
 V B P X E M Y Q Z D G K O T A K I T I L O P Ý B O
 E D K R A W F C V E F O O V Ě T Q X X M U R Y W C
 Ř C R Š H Y H K Á J M O H N O Z N I Y R I U N S N
 P X E X E U K U L C Q Ě I Y F J S Ž V E H M E Q I
 F K I T D Z X Q K A S I D Z G L P T N T O F C O C
 B Y L O Z I Í F A C R Z O Ě Á B I J V O N X I Ř E
 A O B W J H U N Z A C M Z M L H S K M Í A B F H C
 S A P R O P A J E Q A I Á Z G S L Y T U D N E I O
 A K R Í B S I K Z P J Y V D S G T Q S H A T N R M
 O L N Á B O Ž E N S T V Í E A P S V W E C B E M O
 E K L L W K G J S P T R Y S N R Z Ř Í J E G B X P
 A U I E J C H A R I T A B Á K B A D O B O V S B N

ARMÁDA
 BENEFICE
 DAMAŠEK
 EUFRAT
 CHARITA

CHUDOBA
 ISLÁM
 KONFLIKT
 KORÁN
 NÁBOŽENSTVÍ

NADACE
 NEMOCNICE
 PENÍZE
 POLITIKA
 POMOC

PRÁVO
 PŘEVRA
 ROPA
 SBÍRKA
 SVOBODA

SÝRIE
 TABÁK
 VÁLKA
 VÍTĚZSTVÍ
 ZEMĚDĚLSTVÍ

autorka:
 Anna Hubálková

Zařizujete akci a nevíte jak na to? jsme tu pro vás!

Začalo to narozeninovou oslavou. Zjistili jsme, že velká skupina lidí se ve svém volném čase chce zbavit starostí a bavit se, a proto vyhledává podobné akce. Na pořádání už ale většina z nich nemá čas, odvahu nebo dostatek kontaktů a zkušeností. My tohle vše máme a ještě k tomu nás tato organizační činnost baví. Takže jsme založili společnost, vytvořili logo, vše oficiálně zaregistrovali a mohli jsme začít.

Za dobu našeho působení jsme získali ještě více zkušeností a potkali další lidi. Teď jsme schopni zajistit kompletní technické zázemí, organizační stránku akce, reklamu a PR nebo vám pomoci najít hudební či doprovodný program, ať už jde o maturitní ples, kongres nebo pořádnou party. Poprvé jste se s námi zařízenou akcí mohli setkat v červnu v restauraci Alfa na SchoolEnd Party, za naši nejúspěšnější akci pak považujeme MagicDate, která se odehrála v music clubu Pantheon.

V případě zájmu o naše služby nás vyhledejte na Facebooku (facebook.com/EventsCongress) Najdete tam všechny potřebné informace a kontakty. Pak stačí jen domluvit si osobní schůzku, přizpůsobíme se všem vašim požadavkům. Tak neváhejte!

T.O.
**EVENTS &
 CONGRESS**

**POMOC JE MOŽNÉ TAKÉ ZASÍLAT NA KONTO
SBÍRKY SOS SÝRIE 92329232/0300
NEBO POMOCÍ DMS VE TVARU „DMS SYRIE“
NA ČÍSLO 87777**